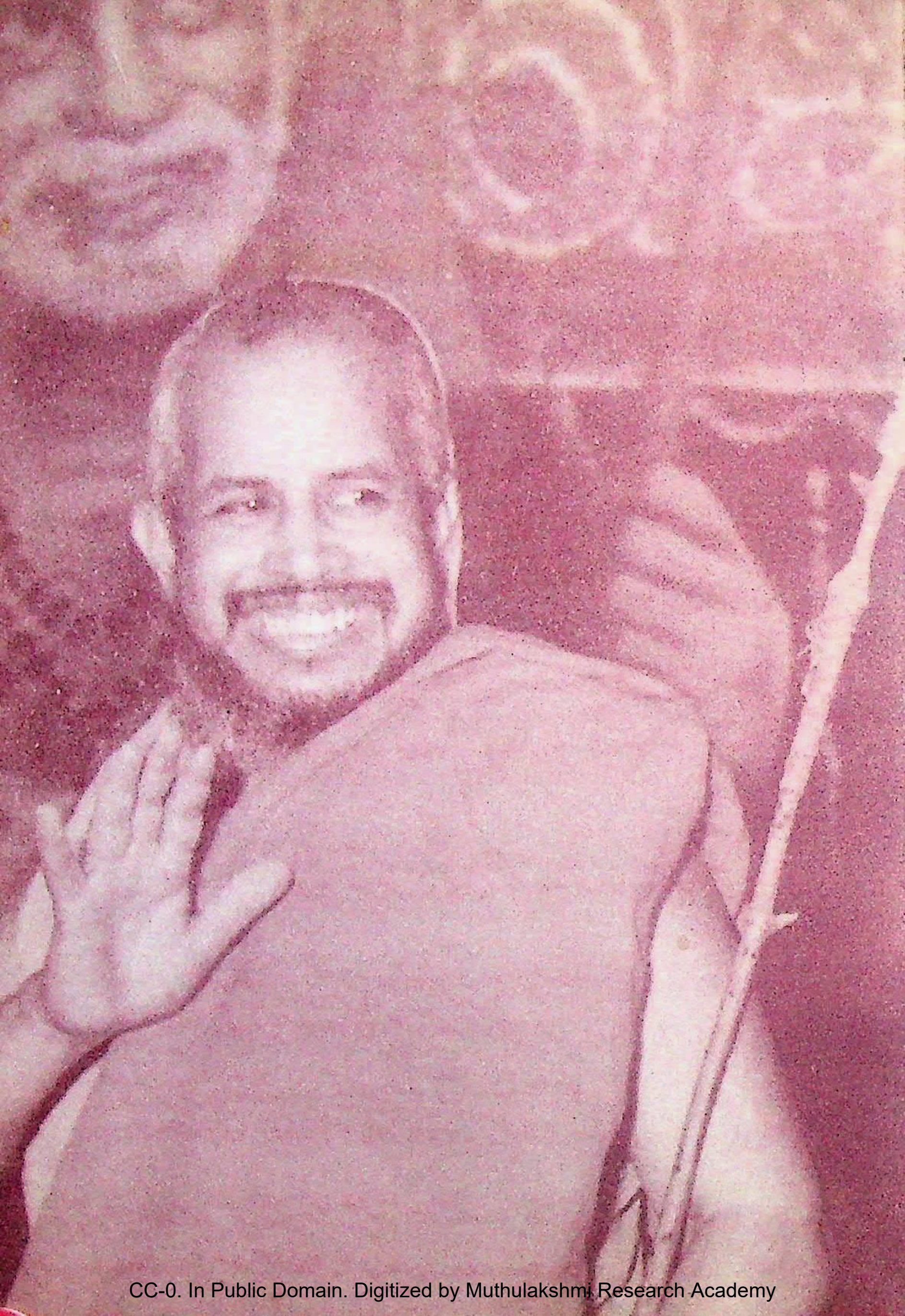
92

அருள் உரை

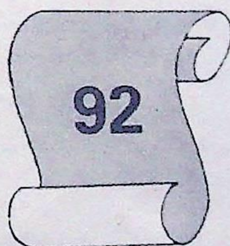

ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி

சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

விகடன்

வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: மார்ச், 1994.

பின் அட்டை ஓவியம்: சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) ஐந்தாம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப் பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

ஸ்ரீ சங்கர சரிதம்

விஷ்ணு அவதாரமும் சிவாவதாரமும்

ஒரு பரமாத்மாதான் சிவன் - விஷ்ணு என்று இரண்டு ரூபத்தில். இரண்டு பேருக்கும் தாங்கள் பரமாத்மா என்று தெரியும். அதோடு ஈச்வரனுக்குத் தானே விஷ்ணுவென்றும், விஷ்ணுவுக்குத் தானே ஈச்வரனென்றும் தெரியும். கீதையில் அப்படித்தான், 'யோகம் ஐச்வரம்' என்று ஈச்வரனுக்குரிய தான யோகத்தைத் தாம் காட்டுவதாகச் சொல்லி ஸம்ஹார க்ருத்யத்தைக் காட்டினார்.

ஆனால், லோக வ்யவஹாரம் என்பதைப் பல தேவதைகள் அவரவருக்கென்று ஒரு பொறுப்புடன் நடத்துவது போலவே விளையாட வேண்டும், ராஜாங்க அதிகாரிகள் இன்னார் இன்ன இலாகா என்று கார்யம் செய்வதுபோல தேவதைக ளுக்கு ஒழுங்காக வகுத்துக் கொடுத்து விளையாட்டை நடத்த வேண்டும் என்பதுதான் ஏக பரமாத்மா, பல ரூபம் போட்டுக் கொண்டதற்குக் காரணம். இதில் மஹாவிஷ்ணு, ஈச்வரன் என்று இரண்டு ரூபம் எடுத்துக் கொண்டு ஒன்றில் சக்ரவர்த்தி யாயிருந்து லோக நிர்வாஹம் செய்வது, இன்னொன்றில் யோகியாயிருந்து லோகத்திலிருந்து ஜீவர்களை விடுவிப்பது என்று விளையாட்டுப் பண்ணுகிறார். இது நிரந்தர விடுதலை!

முன்னேயே சொன்னாற்போல, விடுவிப்பதில் இரண்டு தினுஸு. நிரந்தரமாக விடுவிப்பது ஒன்று. அது ஞானத்தினா லேயே நடப்பது. அதைச் செய்வதற்காக ஞான ஸ்வரூபமான தக்ஷிணாமூர்த்தி யோகியாயிருக்கிறார். இன்னொன்று, தற்கா லிகமாக விடுவிப்பது. ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுதலை பெற லாயக்கே இல்லாதவர்களுக்கும், 'ஐயோ, பாவம்!' என்று

தற்காலிகமாக ஓய்வு தருவது. அதுதான் ப்ரளயம். 'ப்ரளயம்' என்ற வார்த்தையைக் கேட்டால் பயங்கரமாக இருந்தாலும் அதற்கு நிஜ அர்த்தம், 'நன்றாகப் பரமாத்மாவின் அமைதியில் லயித்துப் போவது' என்பதே ப்ர-லயம்: 'ப்ர', நன்றாக; 'லயம்', லயிப்பது. 'ஸம்ஹாரம்' என்று கோர க்ருத்யமாகத் தெரிவதற்கும் அர்த்தம், ஸ்ருஷ்டியில் வெளிவந்ததை ஆதியிலிருந்த அமைதி நிலைக்கே பழையபடி இழுத்துச் சேர்த்து வைப்பது என்பதுதான். ஆனால் இது நிரந்தரமான முக்தியில்லை. முக்தியில் பரமாத்மாவுடன் ஜீவாத்மா மறுபடி பிரிக்க முடியாமல் ஒன்றாகப் போய்விடும். லயிப்பது என்றாலோ லயம் கலைந்தபிறகு அடுத்த ஸ்ருஷ்டியில் ஸம்ஸாரத்துக்கு வர வேண்டியதுதான் என்று அர்த்தம். ஆனாலும் அத்தனை காலமாவது, லாயக்கே இல்லாத ஜீவனுக்கும் ஈச்வரன் ருத்ரனாக இருந்து வாழ்க்கையின் ஓயாத சஞ்சலங்களிலிருந்து ஓய்வு தருகிறான். சித்த சுத்தியோடு கர்மாக்களைக் கழித்துக் கொண்டு ஞான மார்க்கத்தில் செல்பவர்களுக்கு தக்ஷிணாமூர்த்தி ரூபத்தில் குருவாக வந்து பரம சாந்தனாகவும் பரம ஹிதமாகவும் ஸம்ஸார விடுதலை தரும்போதோ அவர்களுடைய தகுதிக்கு ஏற்ற வெகுமதியாக நிரந்தர முக்தியாகவே தருகிறான். தகுதியில்லாதவர்களுக்கும் தற்காலிக முக்தி தரும்போது அப்படி சாந்தமாக, ஹிதமாகப் பண்ணலாமா? அப்போது 'எப்படி வேண்டுமானாலும் இருந்துவிட்டுப் போகலாம்' என்று ஜனங்களுக்குக் குளிர்விட்டுப் போய்விடுமல்லவா? அதனால்தான் சாந்த ஸ்வரூபியாகப் போய் ப்ரளயத்தை உண்டு பண்ணாமல் ருத்ரனாக பயங்கர ஊழித்தாண்டவம் செய்து கார்யத்தை முடிக்கிறான். பயமுறுத்தி, கஷ்டப்படுத்தி, ஆனாலும் பெரிய சாந்த நிலையில் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கிறான். இது இருக்கட்டும்.

இவரிவருக்கு இன்ன கார்யம் என்று தேவதைகளுக்கிடையே பரமாத்மா வைத்திருக்கிறான் என்றேன். ஒருத்தர் டிபார்ட்மென்டில் இன்னொருத்தர் தலையிட்டால் ஒழுங்கு போய்விடும். ஆனாலும் எல்லாத் தேவதைகளும் முடிவில் ஒன்றுதான் என்ற அபேத பாவமும் உலகத்திலிருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால், 'என்னுது, உன்னுது' என்று (தெய்வ பேதம் செய்து) கட்சி கட்டிக்கொண்டு ஒரே சண்டையாகத்தான்

ஜனங்கள் நிற்பார்கள். அதனால் பரமாத்மாவின் ஏற்பாட்டில் எப்படியிருக்கிறதென்றால், ஈச்வரன் (சிவன்), விஷ்ணு, அம்பாள் போன்ற முக்ய தேவதைகள் தங்களுக்குள் அபேதத்தைக் காட்டுவதாக எந்தப் பொறுப்பையும் ஏற்று, எந்த டிபார்ட்மென்டையும் நடத்தலாம் என்றிருக்கிறது. சின்னத் தேவதைகள் இப்படிச் செய்ய முடியாது. முக்யத் தேவதைகளும் ஒரொரு ஸமயத்தில் ஓரளவுக்குத்தான் இலாகாக்களை மாற்றிக் கொண்டு பண்ணுவது. ஒரேயடியாக மாற்றிக் கொள்வதில்லை!

க்ருஷ்ணருக்கு முற்பட்ட அவதாரங்களில், சட்டென்று கொஞ்ச நாழிக்கு மட்டும் ஓர் ஆவி பாவம் பண்ணியோ, சில வருஷமோ அல்லது பல வருஷமோ பூலோகத்தில் மனுஷன் மாதிரி வாஸம் பண்ணியோ தப்புக் கூட்டங்களை அழித்து, வேத தர்மத்தை விளக்கும்படிச் செய்வது என்றிருந்தது. அதாவது ஒரு ராஜா சத்ருக்களை வதம் பண்ணி தர்ம மார்க்கத்தில் ராஜ்யபாரம் செய்வதுபோல அவை இருந்தன. இதனால் லோக பரிபாலனத்தில் ராஜாவாக உள்ள மஹாவிஷ்ணுவே அவதாரங்கள் எடுத்து க்ஷத்ரிய தர்மப்படி யுத்தம் செய்வது, பரிபாலிப்பது என்று பண்ணினார். யுத்தத்தில் ஈச்வரனின் ஸம்ஹார அம்சத்தை எடுத்துக் கொண்டார். க்ருஷ்ணாவதாரத்தில், நாம் பார்த்தபடி, ஈச்வர ஸ்வபாவத்தை ஸம்ஹார விஷயத்தில் வெளிப்படையாகவே சொல்லி எடுத்துக் கொண்டார்.

அதோடு ஈச்வரனின் இன்னொரு கார்யமான ஞானோபதேசத்தையும் அந்த அவதாரத்தின் கடைசி பாகத்தில் செய்தார்.

அதற்கு முற்பட்ட அவதாரங்களில்★ ஞானோபதேசம் இல்லை. அதைச் செய்ய அக்காலங்களிலிருந்த ஞானிகளும் மஹான்களுமே போதுமாக இருந்தது. இவர்கள்கூடத் தாங்களே ஜனங்களைத் தேடிப்போய் மல்லுக் கொடுத்து உபதேசிக்க அதிகத் தேவையில்லை; அவதாரத்தினால் துஷ்ட

★ உலகில் பிரஸித்தமாயுள்ள தசாவதாரங்களைக் கருத்தில் கொண்டு கூறியது; இருபத்துநான்கு அவதாரங்களை அல்ல.

ஸம்ஹாரம் ஆன பிற்பாடு, ஜனங்கள் தாங்களாகவே பழையபடி தர்ம வழிகளில் போவதாகவும், மஹான்களைத் தாங்களே அதிகமாகத் தேடிப்போய் உபதேசம் வாங்கிக் கொள்வதாகவும் இருந்துவந்தது.

க்ருஷ்ணாவதார காலத்தில் அஸுரர்கள் மனுஷரூபமான அரசர்களுக்குள் நன்றாகக் குடிகொண்டபோது, பொது ஜனங் களின் அறிவிலும் கொஞ்சம் புகுந்தனர். கலி மாதிரி ஒரேயடி யாக இல்லை. கொஞ்சம்தான். ஆனாலும் கொஞ்சமாவது இப்படி ஏற்படத்தான் செய்தது. அதனால்தான் அர்ஜுனன் மாதிரியான ஓர் உத்தம புருஷன்கூட, முக்யமான ஒரு ஸந்தர்ப்பத்தில் தர்மாதர்ம விவேகம் கலகலத்துப்போய், ஸ்வதர் மத்தை மறந்து, 'நான் யுத்தம் பண்ண மாட்டேன்' என்று சொல்லித் தனக்கு ஸாதகமாகத் தப்பான கொள்கைகளுக்கு உயர்ந்த பிலாஸஃபி மாதிரி ரூபம் கொடுத்துச் சொன்னது. இதனாலேயே, அவதாரமாக வந்தவர் ஞானோபதேசமும் பண்ண வேண்டி வந்தது!

ஆனாலும் – பரிபாலனத்தைக் கடமையாகக் கொண்ட ஒரு சக்ரவர்த்தி அதன்பொருட்டே துஷ்ட சிக்ஷணம் பண்ண வேண்டும் என்றிருப்பதால், மஹாவிஷ்ணுவான சக்ரவர்த்தி ஈச்வரனின் ஸம்ஹார கருத்யத்தை மேற்கொள்வதுபோல ஞானோபதேசத்தையும் மேற்கொள்வதற்கு நியாயம் சொல்ல முடியாது. சக்ரவர்த்திக்கு ஞானோபதேசப் பொறுப்பு கொடுக்கப்படவில்லை...

அடியோடு கொடுக்கவில்லை என்று நினைத்துவிடக் கூடாது. ஜனங்களை 'விநயம்' உள்ளவர்களாக, அதாவது பண்பாளர்கள் என்னும்படியாக ஆக்க வேண்டியதும் ராஜா வின் ஒரு கடமைதான். ஜனங்களுக்கு ஆபத்து ஏற்படாமல் காப்பதான 'ரக்ஷணம்', அவர்கள் வாழ்க்கை நடத்துவதற்கு வசதிகள் செய்து கொடுப்பதான 'பரணம்' என்ற இரண்டிற்கும் முந்தியே ராஜாவின் முதல் கடமையாக அவர்களுக்கு 'விநய ஆதானம்' செய்ய வேண்டும் – அதாவது அவர்களுக்கு நற் பண்புகளை ஊட்ட வேண்டும் – என்று காளிதாஸன் சொல்லி யிருக்கிறார்●. இதில் ஞானோபதேசமும் கொஞ்சம் வந்து

● ரகுவம்சம் 1-24

விடும்தான். ஆனாலுங்கூட ராஜாவே இந்த 'விநயாதான'த்தை, அதிலும் குறிப்பாக ஞானோபதேசத்தைச் செய்ய வேண்டுமென்று இல்லை. ஸத்துக்களை, நல்ல ஆசார்யர்களை, ரிஷிகளை, ஞானிகளை ராஜாவானவன் நன்றாக ஆதரித்து பஹுமானித்து வைத்துக்கொண்டு, அவர்கள் மூலமே ஜனங்களின் ஆத்ம ச்ரேயஸுக்கான விஷயங்களை வளர்த்துக் கொடுக்க வேண்டுமென்றுதான் சாஸ்த்ரங்கள் காட்டுகின்றன.

அத்யாவச்யத்தில் சக்ரவர்த்திகளும் உபதேசிக்கலாம் என்றாலும் அதைத் தன்னுடைய முக்யமான நோக்கமாக அவர்கள் வைத்துக் கொள்ள முடியாது. புராணங்களில் அனேக ராஜாக்கள் ஒவ்வொரு ஸந்தர்ப்பத்தில் உபதேசம் செய்வதைப் பார்க்கிறோம். துஷ்டர்கள்கூட உபதேசிப்பார்கள். 'அஸுர வேதாந்தம்' என்றே அதைச் சொல்வது! ஆனாலும் க்ஷத்ரிய தர்மம், ராஜாவின் கடமை என்னவென்றால் லோகத்தில் தர்ம பரிபாலனமே தவிர, லோகத்தை விட்டுப் போகும் ஞானத்தில் உபதேசம் அல்ல. அது பிராமணதர்மமாக வைக்கப்பட்ட கார்யம். யோகிகளுக்கும் ஞானிகளுக்குமே அதில் முக்யமாக அதிகாரம்.

க்ஷத்ரிய தர்மத்தை மேற்கொண்டே லோகத்தில் தர்ம ஸம்ஸ்தாபனம் நடக்க வேண்டியிருந்த காலத்தில் பரமாத்மா அதை லோகப்பரிபாலனசக்ரவர்த்தியாக இருக்கப்பட்ட மஹாவிஷ்ணுவின் அவதாரங்களாலேயே நடத்திவைத்தார் ராமர் க்ஷத்ரியராகப் பிறந்தார். அதே ஸமயம் பரம ஸாத்விகராக இருந்தார். பரசுராமர் பிராமணராகப் பிறந்தாலும் ஸாத்விகமாக இல்லாமல் க்ஷாத்ரமான (க்ஷத்ரியருக்குரிய) ரஜஸுடனே இருந்தார். இருவரும் அதர்ம சக்திகளை ஒவ்வொரு விதத்தில் அழித்து, உலகில் தர்மம் நிற்கும்படிச் செய்தார்கள். வாமனர் பிராமணரானாலும், தானம், யாசகம் என்று மறைமுகமாக விளையாடி, அஸுரனின் தலையில் காலை வைத்து அழுத்துவதாகக் காட்டியே அவனுக்குப் பரமானுக்ரஹம் பண்ணி ஒரே விசித்ரமாக முடித்துவிட்டதால் அவரைப் பற்றி ஒன்றுமே சொல்ல முடியாமலிருக்கிறது! மஹாபலியும் மற்ற அஸுரர்கள் மாதிரியில்லாமல் அனேக உயர்ந்த குணங்களைப் பெற்றிருந்ததால் இந்தக் கதையே ஒரு மாறுதலாயிருக்கிறது. ஆனாலும்

யோசித்துப் பார்த்தால், அவனுக்கு அஸுரர்களுக்கு உரிய தான கீழ்லோகத்தில் மட்டுமே ஆதிக்யம் என்று அவன் தலையில் பகவான் கால் வைத்து அழுத்தி அனுப்பிவிட்டதால், இங்கேயும் லோக வியவஸ்தைகளை அமல் செய்யும் க்ஷத்ரிய ராஜ தர்மத்தைத்தான் அவர் மற்ற அவதாரங்களில் செய்தாற் போலவே செய்திருக்கிறாரென்று தெரிகிறது.

மத்ஸ்யம், கூர்மம், வராஹம், நரஸிம்ஹம் என்று 'ம்' போட்டு – வாமனர், பரசுராமர், ராமர் என்பது போலில்லாமல், 'ம்' போட்டு – சொல்வதிலிருந்தே அந்த அவதாரங்களுக்கு ஜாதி சொல்ல முடியாதென்று தெரிகிறது! என்றாலும் க்ஷத்ரிய தர்மத்தைத்தான் அவையும் அவலம்பித்திருக்கின்றன. அதர்ம சக்தியான அஸுரரை அடக்கி அதன் வழியாகவே தர்ம பரிபாலனம் நடக்கத்தான் அந்த அவதாரங்களும் ஏற்பட்டன. (அஸுரர்களுக்கு எதிரான தேவர்கள் அம்ருதம் பெற்று பலசாலிகளாகவும், மரணமில்லாதவர்களாகவும் ஆவதற்கு ஸஹாயம் செய்ய ஏற்பட்டதுதான் கூர்மாவதாரம்.) பலராமாவதாரம் க்ருஷ்ணாவதாரத்துடனேயே ஒட்டிக் கொண்டு போய் விடுகிறது. தம்பிக்கு வித்யாஸமாக அண்ணா போவதுகூட முடிவில் தம்பிக்கு மேலும் பெருமை சேர்ப்பதாகவே இருக்கும். அல்லது, நல்லது என்பது உள்பட எதுவானாலும் இந்த த்வைத ப்ரபஞ்சத்தில் 'ரிலேடிவ்'தான் என்றிருப்பதில், தம்பி ஒரு கோணத்தின் ந்யாயத்தைக் காட்டினாரென்றால் அண்ணா இன்னொன்றின் ந்யாயத்தைக் காட்டினார் என்று சொல்லலாம். அவரும் (பலராமரும்) மொத்தத்தில் துஷ்ட சிக்ஷணத்தின் மூலம் சிஷ்டரக்ஷணம் என்ற க்ஷத்ரிய தர்மத்தைத்தான் நடத்தினார்.

க்ருஷ்ணர்தான் அதோடுகூட பிராமண தர்மமான ஞானோபதேசத்தையும் செய்தார். ஜீவிதத்தின் கடைசி பாகத்தில் அதற்கு அவச்யமேற்பட்டதால் செய்தார்.

அப்புறம், இப்போது, கலியில் துஷ்ட சிக்ஷணம் செய்வதற்கேயில்லை என்பதாக அஸுர சக்திகள் ஸர்வஜன வியாபகமாகியிருந்தன. ஆனபடியால் இப்போது அவதார கார்யம் பரம ஸாத்விகமான உபதேசம்தான்; அது ஆயுள் காலம் பூரா நடக்க வேண்டும் என்றாகியிருந்தது. ஆனபடியால் பிராமண

தர்மத்தை மேற்கொண்ட ஞானியாகவே இப்போது அவதாரம் ஏற்பட வேண்டியிருந்தது!

இந்த அவதாரமும் மஹாவிஷ்ணுவின் அவதாரமாக இருக்கலாமா? சிவனுடைய ஸம்ஹாரத்தை அவர் மேற்கொண்டது க்ஷத்ரிய தர்மத்துக்கு முற்றிலும் உகந்ததே என்று பார்த்தோம். அந்த மாதிரி ஞானோபதேசத்தை மேற்கொண்டு பூர்ணமான ஞானாவதாரமும் அவரே எடுப்பதைச் சொல்ல முடியுமா? மஹாவிஷ்ணுவும் பரிபூர்ண ஞான ஸ்வரூபிதான். அதில் கொஞ்சங்கூட ஸந்தேஹமில்லை. அவர் ஞானாவதாரம் பண்ணினால் ஈச்வரனும், 'ஏனையா, என் டிபார்ட்மென்டில் குறுக்கிடுகிறீர்?' என்று சண்டைக்கு வரப்போவதில்லை. ஸந்தோஷமாகப் பார்த்துக் கொண்டே, தாமும் ஸஹாயம் செய்ய வருவார். ஒருத்தர் ரிஷிபத்னிகளை மயக்க பிக்ஷாண்டியாகப் போனால், அவருக்கு ஸஹாயமாக அவரோடு கூடவே மற்றவர் ரிஷிகளை மயக்குவதற்கு மோஹினியாகப் போனது போலவே, மயக்கத்தைத் தீர்த்து ஞானம் தருவதிலும் இவருக்கு ஸஹாயமாக வர ஈச்வரன் தயாராகத்தான் இருப்பார். (அந்தக் கதையில் மயக்கியதும் ஞானம் தருவதில்தான் முடிந்தது.) ஈச்வரனுக்கும், விஷ்ணுவுக்கும் அவ்வளவு ஒற்றுமை.

ஆனாலும் விஷ்ணுவுக்கேதான் ஈச்வரனுடைய ஸம்ஹார க்ருத்யத்தைத் தாம் மேற்கொள்ளுகிற அளவுக்கு அவருடைய ஞானோபதேசத்தையும் தாமே மேற்கொள்ளுவதா என்று! ஞானோபதேசப் பெருமை, 'க்ரெடிட்' ஈச்வரனுக்கே இருக்க வேண்டுமென்று! அவச்யம் நேரிட்டபோது அவரும் சிவ ஸாம்யத்தைக் காட்டுகிறமாதிரி ஞானியாக தத்தர், ரிஷபர், நர-நாராயணர், வ்யாஸர் முதலியவர்களாக வந்து உபதேசித்த போதிலும் இவர்களைத் தசாவதாரம்போல அவ்வளவு சக்தி வாய்ந்தவர்களாக, ஜகத் ப்ரஸித்தமாகக் காட்டாமல் அடக்கியே காட்டினார். 'ஞானானந்தமயம்' என்னும்படி ஹயக்ரீவர் என்ற ரூபம் எடுத்துக் கொண்டபோதும் அவருடைய பெருமை ஸாதனா மார்க்கத்தில் போகிறவர்களுக்கு மட்டுமே தெரியும்படி வைத்துக் கொண்டார். அதோடு அவரைப் பத்னி ஸமேதராக 'லக்ஷ்மி ஹயக்ரீவர்' என்றே சொல்கிறதாக வழக்கமிருக்கிறது.

பொதுவாகவே லோக வழக்கில்கூட 'சிவஞானம்', 'சிவயோகம்' என்று சொல்வதுபோல 'விஷ்ணு ஞானம்', 'விஷ்ணுயோகம்' என்றில்லாமல், 'விஷ்ணு மாயை' என்றே சொல்லும்படியாக, தம்மை 'மாயாவி' என்றும் 'லீலாவி னோதன்' என்றும் சொல்லும்படியாகவே (மஹாவிஷ்ணு) வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

ஆகையால் இப்போது தர்மத்துக்குப் பெரிய ஹானியும் அதர்மத்துக்குப் பெரிய எழுச்சியும் ஏற்பட்டிருந்தபோது கீதா வாக்யப்படி அவதாரம் எடுத்துத்தான் ஆகணும் என்றும், ஆனால் அது க்ஷத்ர தர்மப்படியில்லாமல், துஷ்ட சிக்ஷண மேயில்லாத, ஸாத்விகமான ஞானோபதேசத்திற்கே ஏற்பட வேண்டும் என்றும் ஆனபோது, அது சிவாவதாரமாகத்தான் இருக்கவேண்டுமென்று (மஹாவிஷ்ணு) நினைத்தார்.

பரமசிவனோடு ஒன்றாகவே இருப்பது, வேறே மாதிரியும் இருப்பது என்று இரண்டு விதமாக அவர் பண்ணுவார். ஒன்றாக இருப்பது, ஸத்யமான ஞான நிலையில், வேறு மாதிரி இருப்பது, வ்யவஹாரத்தில் ஸத்யம் மாதிரித் தெரியும் லோக லீலையில்.

விச்வரூப தர்சனத்தின்போது, 'பச்ய மே யோகம் ஐச்வரம்' என்று ஈச்வரனின் தன்மையைத் தம்முடையதாகவே ஒன்று படுத்திச் சொன்னவர், கடைசி அத்யாயத்தில் அவன் தமக்கு வேறுபட்டுள்ள மாதிரி,

> **'ஈச்வர: ஸர்வ பூதாநாம் ஹ்ருத்-தேசே (அ)ர்ஜுந திஷ்டதி ।**
> **ப்ராமயந் ஸர்வ பூதாநி யந்த்ராரூடாநி மாயயா ॥**
> **தமேவ சரணம் கச்ச'**

என்கிறார்: 'எல்லாவற்றின் ஹ்ருதயத்திலும் ஈச்வரன் என்று ஒருத்தன் இருக்கிறான். மாயாசக்தியால் எல்லாவற்றையும் குடைராட்டின பொம்மைகளைப் போல ஆட்டி வைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். 'தமேவ', 'தம் ஏவ' –அவனையே சரண் அடை!' என்கிறார்.

ஓர் இடத்தில் மே என்று தன்னோடு ஒன்றுபடுத்திச்

சொன்னவர், இன்னோரிடத்தில் தம் -'அவனை'-என்று பிரித்துச் சொல்கிறார்!

அப்படியானால் பிரித்தே வைத்துவிடலாமா என்றால் அதற்கும் விடமாட்டேன் என்கிறார்! இங்கே 'ஸர்வ பூத ஹ்ருதயத்திலும் ஈச்வரன் இருக்கிறான்' என்றவரே முன்னாடி விபூதி யோகத்தில், 'ஸர்வ பூதாசயத்திலும் நான் ஆத்மாவாயிருக்கிறேன்' என்றும் சொல்லியிருக்கிறார்.

அஹம் ஆத்மா குடாகேச ஸர்வபூதாசய ஸ்தித:

'ஆசயம்' என்றாலும் 'ஹ்ருதயம்' என்றாலும் ஒன்றேதான்.

ஹ்ருதயவாஸியாக ஈச்வரனைச் சொல்லும் இடத்திலும், மாயையினால் ஆட்டிப் படைப்பதான தம்முடைய கார்யத்தை அவன் செய்வதாகவே சொல்கிறார்!

இங்கே, 'ஈச்வரனிடமே சரணாகதி பண்ணு' என்றவர் நாலே ச்லோகம் தள்ளி உபதேசத்தைப் பூர்த்தி செய்யும்போது 'என்னொருத்தனிடமே சரணாகதி பண்ணு' -மாம் ஏகம் சரணம் வ்ரஜ-என்கிறார்! 'இப்படி மாத்தி மாத்திச் சொல்றயே! என்றால், 'நான் ஒண்ணும் மாத்தலை. 'மாம் ஏகம்'னா இருக்கறதே நான் ஒண்ணுதான்னு அர்த்தம். அப்புறம் இந்த ஒண்ணுக்கு வேறேயா ஏது ஈச்வரன்? நான், அவர் இரண்டு பேரும் ஏகமான ஒரு பரமாத்மாதான். விளையாட்டு ருசிக்காகத்தான் கொஞ்சம் மாத்தினாப்பலேயும் சொல்றது' என்பார்!

இப்படி இரண்டு ரூபமாகப் பார்க்கும்போது ஈச்வரன்தான் முக்யமாக ஞானம் தருகிறவன். 'இது இதற்கு இன்னின்ன ஸ்வாமியிடம் போ' என்று சொல்லும்போது, ஆரோக்யத்திற்கு ஸூர்யன் மாதிரி, ஞானத்திற்கு ஈச்வரனிடந்தான் போகச் சொல்லியிருக்கிறது.

ஆரோக்யம் பாஸ்கராத்-இச்சேத் ஞாந-தாதா மஹேச்வர:

ஞானந்தான் சாச்வதமான மோக்ஷத்தைத் தருவது. முடிவிலே 'என்னைச் சரணடை' என்றபோது, 'உன்னை

எல்லாப் பாவத்திலிருந்தும் விடுவிக்கிறேன்' என்று சொல்லி, விட்டுவிட்டார். ஆனால் அதற்கு முன் 'ஈச்வரனைச் சரணடை' என்றவர், 'அவனுடைய அனுக்ரஹத்தினாலே பரம சாந்தமான சாச்வத ஸ்தானத்தை அடைவாய்' என்கிறார். அந்த ஸ்தானம் தான் ஞானத்தினால் பெறும் மோக்ஷம்!

தத் ப்ரஸாதாத் பராம் சாந்திம் ஸ்தாநம் ப்ராப்ஸ்யஸி சாச்வதம்

விச்வரூப யோக தர்சனத்தின்போது ஈச்வரன் ருத்ரனாகச் செய்யும் ஸம்ஹாரத்தைத் தம்முடையதாகவே காட்டியவர், முடிக்கிற அத்யாயத்தில் அவன் தக்ஷிணாமூர்த்தியாக இருந்து செய்யும் ஞான மோக்ஷ ப்ரதானத்தைச் சொல்லி, இது 'அவனுக்கே ஆன கார்யம்' என்று கொஞ்சம் வித்யாஸப் படுத்தினாற்போலக் காட்டினார்.

இப்போது, 72 துர்மதங்கள் கிளம்பியபோது இப்படிக் கொஞ்சம் பிரிந்தாற்போல ஞானத்துக்கு என்றே இருக்கும் ஈச்வராவதாரமாகவே ஸம்பவிக்கட்டுமென்று நினைத்தார். ஆனால் இவர் 'ஸம்பவாமி யுகே யுகே' என்று சொன்னதற்காக அவர் அவதாரம் செய்து அவஸ்தையெல்லாம் படுவாரென் றால் இரண்டும் ஒன்றுதான் என்றும் ஆகிறது!

ஞானத்துக்காக அவதாரமென்றால் கிரீட குண்டலமும், கௌஸ்துபமும், பீதாம்பரமுமாக தர்பார் நடத்தும் தாம் போவதைவிட, ஒரே சடையும் முடியுமாக ச்மசானத்தில் வஸ்திரத்தையெல்லாம் அவிழ்த்துப் போட்டுவிட்டோ, அல்லது ஆல மரத்தின் கீழேயோ, கண்ணை மூடிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருப்பவர் போவதுதான் பொருத்தம் என்று நினைத் தார். 'நாம்தான் இவ்வளவு அவதாரம் எடுத்தாச்சே! அவர் மட்டும் ஏன் சும்மா உட்கார்ந்து கொண்டிருக்க வேண்டும்? 'சிவனேன்னு உட்கார்ந்திருக்கிறது' என்று பேர் வாங்க வேண்டும்? இந்தத் தடவை அவர் போகட்டும். நாம் ஒன்றுமே செய்யவில்லை என்றில்லாமல் அவருடைய கார்யத்தில் கொஞ்சம் ஸஹாயம் செய்வதற்காக அம்ச ரூபத்தில் அவருக்கு ஒரு சிஷ்யராக வேண்டுமானால் போகலாம்' என்று நினைத் தார்.

ஆசார்யாளுடைய நான்கு முக்ய சிஷ்யர்களில் ஒருவரான பத்மபாதாசார்யாளை மஹாவிஷ்ணுவின் அம்சம் என்று 'சங்கர விஜய'ங்களில் சொல்லியிருக்கிறது.

பரமசிவனுக்கு ஈசானன், ஈச்வரன், ஸதாசிவன் என்றெல்லாம் பேர். ச்ருதியிலேயே 'ஸகல வித்யைகளுக்கும் தெய்வம் ஈசானன், ஸர்வ பூதங்களுக்கும் அவனே ஈச்வரன்' என்றெல்லாம் சொல்லி, 'அவன் எனக்கு மங்கள சிவமாக இருக்கட்டும்' என்று ப்ரார்த்தித்துக் கொண்டு, அப்படிப்பட்ட ஸதாசிவனை ஓம்காரமான ஆத்ம ஸ்வரூபமாக அத்வைத பாவனையில் அனுஸந்திப்பதோடு முடித்திருக்கிறது★. 'ஈச்வர: ஸர்வ பூதாநாம்' என்று இங்கு உள்ள ச்ருதி வாக்யத்தையேதான் பகவானும் கீதையில் அப்படியே 'ரிபீட்' பண்ணியிருக்கிறார். ஸர்வ வித்யைகளுக்கும் அவனே அதிபதி என்றும் இங்கே வருவதால் அவன்தானே உபதேச குருவாக அவதரிக்க வேண்டியவன்?

தந்த்ர சாஸ்த்ரங்களையும், மந்த்ர சாஸ்த்ரங்களையும், இன்னும் அனேக திவ்ய உபாக்யானங்களையும் பார்த்தால் கூடப் பரமேச்வரன்தான் அந்தத் தந்த்ரத்தையோ, மந்த்ரத்தையோ, உபாக்யானத்தையோ அம்பாளை முன்னிலைப்படுத்தி உபதேசித்தவன் என்று இருக்கும்.

இந்த வித்யைகளுக்கெல்லாம் மேலே இருப்பது அத்வைத வித்யை. அந்த வித்யை வெறும் புஸ்தகமோ, மந்த்ரமோ இல்லை. அதுவே அனுபவம். தன்னில் தானாக இருக்கிற ஒரே ஸத்ய அனுபவம். அப்பேர்ப்பட்ட அத்வைத வித்யையும் அந்தச் சிவன்தான் என்றே குறிப்பாகச் சொல்லியிருக்கிறது. 'அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி' ('நானே பிரம்மம்') என்கிற மாதிரியே 'சிவோஹம்' ('நானே சிவன்') என்று த்யானம் செய்கிற வழக்கமிருக்கிறது. மாண்டூக்ய (உபநிஷ)த்திலும், 'சிவம் அத்வைதம்' என்றே இருக்கிறது. அதனால் அத்வைத வேதாந்தத்துக்கான ஆசார்ய புருஷர் பரமசிவனின் அவதாரமாயிருப்பதே பொருத்தமென்று தெரிகிறது.

குரு ஸகல அறிவும் நிரம்பியவராக இருக்க வேண்டும்.

★ மஹா நாராயணோபநிஷத்-21

அப்படிப்பட்ட ஸர்வஜ்ஞனாகப் பரமசிவனையே நிகண்டுவிலும் ('அமரகோச' அகராதியிலும்) சொல்லியிருக் கிறது: 'க்ருசானுரேதா ஸர்வஜ்ஞோ தூர்ஜடிர்-நீல லோஹித:'.

மற்ற புஸ்தகங்களில் (பரமசிவனை ஞானாசார்யனாகச்) சொல்லியிருப்பது இருக்கட்டும். அவதார ஆசார்யாள் என்ன சொல்லியிருக்கிறார்? அவர் சொல்வதற்குத் தனியான மதிப் புண்டல்லவா? குரு யார், ஞானம் தருவது யார் என்று அவர் எங்கேயாவது சொல்லியிருக்கிறாரா?

சொல்லியிருக்கிறார். 'ப்ரச்னோத்தர ரத்ன மாலிகா'வில் இந்தக் கேள்விகளையும் போட்டுப் பதில் சொல்லியிருக்கிறார்.

'கோ ஹி ஜகத்குரு: உக்த?'–'ஜகத்குரு என்று சொல்லப்படு வது யார்?' என்றே அதில் ஒரு கேள்வி. வெறும் குரு இல்லை; ஜகத்குரு! ஜகத்குரு என்றாலே இப்போது ஆசார்யாளைத்தான் நினைத்துக் கொள்கிறோம். அவருக்கு முந்தி அந்தப் பட்டம் வாங்கினவர் க்ருஷ்ண பரமாத்மா. 'க்ருஷ்ணம் வந்தே ஜகத்குரும்' என்றே எட்டு அடியும் முடிவதாக அவர் மேலே ஒரு அஷ்டகம் இருக்கிறது என்று சொன்னேன். ஆனால் இங்கே ஆசார்யாள் 'கோ ஹி ஜகத்குரு-ருக்த:' என்று கேட்டுவிட்டு என்ன பதில் கொடுக்'கிறார்?

'சம்பு:'

'சம்பு' என்று சொல்லப்படும் சிவன்தான் என்கிறார். அந்த சம்-புதான் இந்த சம்-கரர் ஆனார்! அவரே இப்படிச் சொல் கிறார்!

சிவன்தான் குரு என்பதை மேலும் உறுதிப்படுத்தும் விதத்தில் அடுத்த கேள்வியும் பதிலும் கொடுத்திருக்கிறார்.

'ஞாநம் குத:?' – ஞானம் எவரிடமிருந்து (கிடைக்கும்)?

'சிவாதேவ'-'சிவாத் ஏவ' – சிவனிடமிருந்துதான்.

ஞானாசார்ய அவதாரம் பரமசிவனுடையதாகத்தான் இருக்கவேண்டுமென்று தெளிவாகி விட்டதல்லவா?

மொத்தத்தில் விஷயம் என்னவென்றால், பரமாத்மாவின் ஸங்கல்பப்படி இதுவரை அதன் ஒரு ரூபமான மஹாவிஷ்ணுவிடமிருந்து அவதாரங்கள் ஏற்பட்டாற்போல, இப்போது இன்னொரு ரூபமான பரமேச்வரனிடமிருந்து ஓர் அவதாரம் நிகழ வேண்டுமென்று நிச்சயமாயிற்று.

சக்தி உள்ளடங்கிய தக்ஷிணாமூர்த்தியின் அவதாரம்

'இன்னொரு ரூபமான பரமேச்வரன்' என்றேன். ஆனால் அந்தப் பரமேச்வரனுக்கே பல ரூபமிருக்கிறதே, கல்யாணஸுந்தரமூர்த்தி, ஸோமாஸ்கந்த மூர்த்தி, நடராஜ மூர்த்தி, பைரவ மூர்த்தி என்றெல்லாம்! இவற்றில் எதிலிருந்து அவதாரத்தைப் பிறப்பிப்பது? ஸன்னியாஸி குருவாக அவதாரம் ஏற்படணுமென்று சொல்லியாயிற்று. ஆகையால் பத்னியோடிருக்கிற இந்த அவஸரங்களிலிருந்து அவதாரம் உண்டாவதற்கில்லை. ஏனென்றால் பதி பூலோகத்துக்குப் போகிறபோது அம்பாளும் தானே கூடக் கிளம்புவாள்..? பைவரருக்கும் பைரவி என்று பத்னி உண்டு. அதுவுமில்லாமல் அவர் பயங்கரமான மூர்த்தி. பைரவம் என்றாலே பயங்கரம்தான். பயங்கரமாக, இருக்கிறவர் பரமசாந்த நிலையை உபதேசிக்க வருவதென்றால் அஸந்தர்பபமல்லவா? ப்ரசாந்த நிலையிலுள்ள ஒரு அவஸரத்திலிருந்து இந்த அவதாரம் ஏற்படுவதுதானே பொருத்தம்?

இதனாலெல்லாம், பத்னி ஸமேதனாயில்லா்மல், ஏகாங்கியாக, அடங்கிய சாந்த ஸமுத்ரமாக, நிஷ்க்ரிய நிஷ்டாமூர்த்தியாக, ஆதி குரு என்றே பெயர் பெற்று விளங்கும் தக்ஷிணாமூர்த்தியிடமிருந்தே இந்த அவதாரம் உண்டாக வேண்டுமென்று திவ்ய ஸங்கல்பமாயிற்று.

ஒன்று சொல்லாமல் விடக்கூடாது. பத்னி ஸமேதனாகத்

தெரியாவிட்டாலும் பரமேச்வரன் அம்பாளின் ஸம்பந்தம் இல்லாமலிருப்பது என்பது ஒருபோதும் கிடையாது. தக்ஷிணா மூர்த்தி ஸ்வரூபத்திலுங்கூடத்தான்! அதேபோல அம்பாளும் பாலா த்ரிபுரஸுந்தரி, கன்யாகுமாரி, துர்காதேவி என்றெல் லாம் ஈச்வரனோடு சேர்ந்தில்லாமல் தனியாகக் காணப்படும் ஸமயங்களிலும், நம் காட்சிக்குத்தான் அவன் தெரியவில் லையே தவிர, அவன் அவளிடமிருந்து பிரிந்திருக்கிறான் என்று ஒருபோதும் இல்லை. சிவ-சக்திகளை ஒருபோதும் பிரிக்கவே முடியாது. நிர்குண-ஸகுண ப்ரம்மங்களைத்தான் (முறையே) சிவன்-சக்தி என்பது. இரண்டும் சேர்ந்துதான் பரப்ரம்மம். லோகத்தில் பல தினுஸாக விளையாடி, காட்சி கொடுத்து, பல விதமான பாடங்களைக் கொடுக்க வேண்டும், பல விதமான தத்வங்களை உணர்த்த வேண்டும் - பல விதமான ரஸங்களைத் தரும் கதை புராணங்களாக நடித்தே இப்படிச் செய்யவேண் டும் - என்றுதான் அவர்கள் சில அவஸரங்களில் தம்பதியாக வும், சில அவஸரங்களில் ஒண்டியாக, ஏகாங்கியாகவும் இருப்பது.

பரமஞானமான தக்ஷிணாமூர்த்தி ஸ்வரூபத்தில் பரமேச்வ ரன் நிஷ்க்ரியமாக உட்கார்ந்திருக்கும்போதும் அவருக்குள்ளே ஸகல க்ரியா சக்தியுமான ஸாக்ஷாத் அம்பிகையை அவர் நம் கண்ணுக்குக் காட்டாமல் வைத்துக் கொண்டுதானிருப்பவர். இல்லாவிட்டால் அந்த நிஷ்க்ரிய மூர்த்தி அவதாரம் என்ற க்ரியையையே பண்ணியிருக்க முடியாது! அவதரித்தபின் ஆஸேது ஹிமாசலம் மூன்று தரம் இந்தப் பெரிய தேசத்தைச் சுற்றி வருவது, கட்டுக் கட்டாகப் புஸ்தகம் எழுதுவது, ஊர் ஊராகப் போய் வாதம் செய்வது, பேர் பேராக அனுக்ரஹம் செய்வது என்றெல்லாமும் செய்திருக்க முடியாது.

அவதாரத்துக்குப் பெயரே என்ன?

சங்கரர்.

'கரர்' என்றாலே 'செய்கிறவர்', 'காரியம் பண்ணுகிறவர்' என்றுதான் அர்த்தம். 'சம்' உயர்ந்த மங்களமான ஸுகம். லோகத்திற்கெல்லாம் பரம மங்களத்தை விடாமல் செய்கிறவர்

'சங்கரர்'.

செயலில்லாத தக்ஷிணாமூர்த்தி இப்படி வந்தார் என்றால் எப்படி? க்ரியா சக்தி – இச்சா சக்தி, ஞானசக்தி ஆகியனவுந் தான் – எல்லா சக்திகளுக்கும் மூலமான பராசக்தி அவருக்குள் ளேயே ஸூக்ஷ்மமாக அடங்கியிருந்ததால்தான்!

ஆசார்யாளைப் பற்றிச் சொல்வதுண்டு.

அந்த: சாக்தோ, பஹி: சைவ:, வ்யாவஹாரே து வைஷ்ணவ: என்று. உள்ளுக்குள்ளே சக்தி – அம்பிகையான பராசக்தி. வெளியிலே ரூபத்தைப் பார்த்தால் வெள்ளை வெளேரென்று, விபூதியும், ருத்ராக்ஷமுமாகப் 'பரமசிவனே வந் திருக்கிறானோ?' என்று நினைக்கும்படியாக, லோக வ்யவ ஹாரம் ஓயாமல் ஓடி ஆடிப் பண்ணிக் கொண்டிருப்பதிலோ விஷ்ணுவாகவே இருக்கிறார். வாயாலே ஆசீர்வாதம் பண்ணு வதும் 'நாராயண, நாராயண' என்றுதான்! ஸ்ரீமுகம் கொடுப்ப தெல்லாம் 'க்ரியதே நாராயண ஸ்ம்ருதி:' என்று விஷ்ணு ஸ்மரணையோடுதான்! சிவாவதாரம்! செய்வதெல்லாம் நாராயணன் பேரில்! இப்படி சிவ-விஷ்ணு அத்வைதம்!

விஷ்ணுவை வ்யவஹார சக்தி, க்ரியா சக்தி என்றெல்லாம் சொன்னால் என்ன அர்த்தம்? அவர் அம்பாளே என்றுதான் அர்த்தம்!

புருஷ ரூபத்தில் அவதாரமாதலால் அம்பாளின் புருஷ ரூபமான நாராயணனின் பெயரிலேயே எல்லாக் கார்யமும் செய்தார். வெளியிலே காட்டாமல் உள்ளுக்குள்ளே அம்பாள் ஸ்வரூபம். அதாவது ஹ்ருதயத்திலே தாயாராகப் பரம கருணை! அதுதான் அந்த: சாக்த:.

சக்தி, சக்தி என்றால் அந்தக் கருணைதான். அது இல்லாமல் சிவம் இல்லை. சிவம் தானிருப்பதாகத் தெரிந்துகொள்ளவே ஒரு சக்தி இருக்கத்தானே வேண்டும்? சிவம் தன்னையே கருணையாக வெளிப்படுத்திக் கொள்வதும் சக்திதான்.

அவளுடைய 'விமர்ச'மில்லாமல் இவருடைய 'ப்ரகாசம்' லோகத்துக்கு ஏற்படவே முடியாது என்று தத்வ ரீதியில்

சொல்வார்கள்.

ஆனாலும் ஸீதா-ராமர்கள், ராதா-க்ருஷ்ணர்கள் மாதிரி ஸ்திரீ புருஷ ஜோடியாக அவதாரம் எடுக்க முடியாமல், ஸன்னியாஸாவதாரமாக அமைய வேண்டும் என்று காலத்தின் ஸந்தர்ப்ப நிர்ப்பந்தம் இருந்ததால், அவளை வெளியிலே காட்டாமல் உள்ளே வைத்துக் கொண்டுள்ள யோகேச்வர அவஸரத்திலிருந்து அவதாரம் நிகழ்த்துவதென்று ஸங்கல்பமாயிற்று. மஹாவிஷ்ணு எப்போதும் லக்ஷ்மியை வெளிப்பட வைத்துக் கொண்டேதான் இருப்பார். அப்படியில்லாமல் அவர் ஏகாங்கியாக நர-நாராயணர்கள் மாதிரி இருந்தாரென்றால் அப்போது அவர் பூர்ண விஷ்ணுவாகத் தெரியமாட்டார்; அம்சாவதாரமென்னும்படிதான் இருப்பார். இப்போதோ கலி கோலாஹலத்தை அடக்குவதற்குப் பூர்ணமான பகவத் சக்தி அவதரிக்க வேண்டியிருந்தது. ஆனாலும் லக்ஷ்மி ஸமேதரான விஷ்ணு தம்பதி ஸமேதமாக பூர்ணாவதாரம் செய்ய முடியாமல், இப்போது அவதரிக்க வேண்டியவர் ஸன்னியாஸியாகத்தான் இருந்தாக வேண்டுமென்றும் இருந்தது. இப்படிப் பார்க்கிறபோதும் பரிபூர்ண சிவமாகவே இருப்பவராக தக்ஷிணாமூர்த்தி என்று ஓர் ஏகாங்கி இருப்பது ரொம்பவும் ஸௌகர்யமாகிவிட்டது! பார்வதி ஸமேதராக இருக்கப்பட்ட பரமேச்வரனின் அம்சமாக மட்டும் இல்லாமல் அவருடைய ஸ்வச்சமான பூர்ண ஸ்வரூபமாகவே இருக்கிறவர்தான் தக்ஷிணாமூர்த்தி. ஆகையால் இப்போது அவரிடமிருந்து அவதாரத்தை உத்பவிக்கச் செய்வதே ஸகல விதத்திலும் பொருத்தமுடையதாக இருந்தது.

இப்படியெல்லாம் எல்லாப் பொருத்தங்களும் இருக்கும்படியாகப் பரமாத்மாவின் ஸங்கல்பம் அமைந்தே பரம சுபமான ஸ்ரீ சங்கராவதாரம் ஏற்பட்டது.

மங்கள மயமான தெய்வகுரு

லோகத்தின் பெரிய பாக்யம், குரு ஸ்வரூபமாக அவதாரம் ஏற்படுவதென்று ஸங்கல்பமாயிற்று. சொன்னாலும் சொல்லா விட்டாலும் அவன்தான் (பரமாத்மாதான்) குரு. உபநிஷத் பாட க்ரமத்தில் முதலில் அப்படித்தான் அவனை குரு ஸ்வரூப மாகச் சொல்லி நமஸ்காரம், சரணாகதி செய்வது. ஸகல உப தேசங்களுக்கும் உறைவிடமாயிருப்பது வேதம். அந்த வேதத்தை லோகத்துக்குத் தந்தது ப்ரம்மா. வேத மந்த்ரங் களைக் கொண்டே ஸ்ருஷ்டி பண்ணி, நாலு வாய்களாலும் நாலு வேதத்தைச் சொல்லிக் கொண்டு ப்ரம்ம வித்யையைத் தருபவர் அவர். ஆனால் அவரையும் படைத்து அவருக்கும் இந்த வேதத்தைப் பூர்வத்திலே தந்தவன் பரமாத்மா. அவனே தான் நம் புத்திக்குள்ளும் ப்ரம்மஞான ப்ரகாசத்தை உண் டாக்குபவன். 'மோக்ஷ நாட்டமுள்ள நான் அவனைச் சரணடை கிறேன்' என்று (உபநிஷத் பாராயணம்) ஆரம்பிப்பது வழக்கம்:

யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம்
யோ வை வேதாச்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை ।
த(க்)ம் ஹ தேவம் ஆத்ம புத்தி ப்ரகாசம்
முமுக்ஷுர்வை சரணமஹம் ப்ரபத்யே ॥

இது 'ச்வேதாச்வதர உபநிஷத்'தில் வருவது●. பரமாத்ம குருவைப் பரமசிவ ஸ்வரூபமாகக் காட்டுவதற்கும் இந்த உப நிஷத்திலேயே ச்ருதி ப்ரமாணம் இருக்கிறது. வித்யா மூலமான வேதத்தை ஸதா ஓதிக் கொண்டிருக்கும் ப்ரம்மா (இவரை ஹிரண்யகர்பன் என்று உபநிஷத் சொல்லும்) பிறந்ததையும் மஹர்ஷியான ருத்ரன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அந்த உப நிஷத்தில் ஓர் இடத்திலும், அவரேதான் அந்த ப்ரம்மாவைப் படைத்தவர் என்று இன்னோரிடத்திலும் சொல்லியிருக்

● VI-18

கிறது★. 'மஹர்ஷி' என்றதால் உபதேசம் பண்ணும் ஆசார்யன் என்று ஆகிவிடுகிறது. 'நமக்கு அவர் சுபமான புத்தியை அனுக்ரஹிக்கட்டும்' என்று இரண்டு இடத்திலும் பிரார்த்திக்கப் படுகிறது. சுபமான புத்தி – நல்லறிவு – ஆசார்யன்தானே அனுக்ரஹிப்பது? 'சுபம்' என்றாலும் 'சிவம்' என்றாலும் ஒரே அர்த்தந்தான். மங்களமானது, கல்யாணமானது என்று அர்த்தம். ப்ரம்மம் பரம கல்யாண ஸ்வரூபமானது, ஸ்மரிக்கிற வர்களுக்கு வரம் அருளுவது, மங்களம் என்றே அறியப்படுவது என்று (உபநிஷத் பாராயண)மங்கள பாட ச்லோகம் இருக் கிறது:

அதிகல்யாண ரூபத்வாத்
நித்ய கல்யாண ஸம்ச்ரயாத் ।
ஸ்மர்த்ரூணாம் வரதத்வாச்ச
ப்ரஹ்ம தந்-மங்கலம் விது: ॥

அந்த சுபம், கல்யாணம், மங்களம் எல்லாமாக இருக்கப்பட் டவர் வரம் அருள்வது என்றால் என்ன வரம்? ஞானத்துக்கே யான உபநிஷத் பாட க்ரமத்தில் இந்த வரத்தைச் சொல்வதால், இது ஞானத்தைத் தவிர வேறென்னவாயிருக்க முடியும்? கொடுக்கிற ஆஸாமி சிவம். அவர் தரும் வரமான ஞானமும் சிவம் – சுபம், கல்யாணம், மங்களம். இந்தப் பரம மங்கள ஸ்வரூபமே நம்முடைய ஆசார்யாள். சிவம், கல்யாணம், சுபம் எல்லாம் அவரே. ஆதி சிவமே ஆசார்ய சிவமாக இப்படி அவதாரம் செய்தது.

'அவதாரமாகி விட்டதா? அப்படியென்றால் அப்பா, அம்மா யார்? எந்த ஊரில் அவதாரம்? ஒன்றும் சொல்ல வில்லையே.'

கொஞ்சம் பொறுத்துக்கணும். பரமாத்ம ஸங்கல்பம் ஆகி விட்டாலே கார்யம் ஆன மாதிரிதான் என்ற அபிப்ராயத்தி லேயே அவதாரம் ஆன மாதிரிச் சொல்லிவிட்டது! ஸங்கல்பம் செய்தபோதிலும் உடனே ஈச்வரன் தானாகவே எங்கேயோ ஓர் ஊரில், யாரோ ஓர் அப்பா அம்மாவுக்குப் பிறந்துவிடவில்லை.

ஊரில் திருட்டுப் புரட்டு இருக்கப்படாது என்ற ஸங்கல்பத்

★ III-4, IV-12

தில்தான் போலீஸ் ஸ்டேஷன் வைப்பது. ஆனாலும் நம்மகத்தில் திருட்டுப் போகும்போது நாம் 'கம்ப்ளெய்ன்ட்' கொடுத்தால்தானே போலீஸில் கேஸ் எடுக்கிறார்கள்? அப்படி ஈச்வரனும் அவதாரம் பண்ணுவதற்குமுன் இரண்டு 'பெடிஷன்' எதிர்பார்த்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தார் – ஒரு பத்ததி வேண்டும் என்பதற்காக; தமக்கு மரியாதை வேண்டுமென்பதற்காக இல்லை! லோகத்திலுள்ளவர்களுக்கு மரியாதைப் பத்ததி தெரிய வேண்டுமென்பதற்காக இப்படி உட்கார்ந்திருந்தார்.

ஒரு பெடிஷன் தேவர்கள் கொடுக்க வேண்டியது. அவர்களைத்தான் லோக நிர்வாஹத்துக்கு 'இன்-சார்ஜ்' கொடுத்து இவர் அதிகாரிகளாகப் போட்டிருப்பது. அதனால் லோகத்தில் ஒரு பெரிய கஷ்டம் ஏற்பட்டிருக்கிறது, தர்மம் திருட்டுப் போகிறது என்றால் அவர்கள் வந்து விண்ணப்பித்துக் கொள்ள வேண்டும். அப்போதுதான் ஸ்வாமி கேஸ் · எடுப்பார்.

இன்னொரு பெடிஷன் வரப்போகிற அப்பா – அம்மா கொடுக்க வேண்டியது. பிறப்பேயில்லாத பரமேச்வரன் தாமாகப் போய் எவரோ ஒருத்தருக்குப் பிள்ளையாகப் பிறக்கலாமா? நிரம்ப யோக்யதாம்சமுள்ள தம்பதி யாராவது மனஸ் உருகிப் பிள்ளை வரம் கேட்டுப் பிரார்த்திக்க வேண்டும். அதுதான் பெடிஷன். அதை வாங்கிக் கொண்டு அங்கே போய்ப் பிறந்துவிடுவார்.

எல்லா அவதாரத்திலும் இப்படித்தான் – இரண்டு பெடிஷன்கள், ராமாவதார, க்ருஷ்ணாவதாரக் கதையாவது தெரியுமோல்லியோ? தேவர்கள் போய் பகவானிடம் முறையிட்ட பிறகுதானே அந்த அவதாரங்கள் நடந்தன? அதோடு தசரதன் பெரிசாக புத்ர காமேஷ்டி பண்ணித்தான் பகவான் அவனைத் தகப்பனாராக வரித்து அவதாரம் செய்தது. க்ருஷ்ணர் விஷயத்தில் – அனேக யுகங்கள், மன்வந்தரங்களுக்கு முன் ஒரு தம்பதி (ஸுதபஸ் என்ற ப்ரஜாபதியும், அவரது பத்னியான ப்ருச்னியும்) நீண்ட காலம் தபஸ் இருந்து, பகவானே தங்களுக்கு அந்த ஜன்மத்தில் மட்டுமின்றி மூன்று தடவை புத்ரனாகப் பிறக்க வேண்டுமென்று வரம் வாங்கிக் கொண்டார்கள். அதில் மூன்றாவதுதான் க்ருஷ்ணாவதாரம். அந்தத் தம்பதி அப்போது தேவகி – வஸுதேவர்களாகப் பிறந்திருந்தார்கள். இதற்கு முன்

அவர்கள் அதிதியாகவும் கச்யபராகவும் இருந்தபோது, பகவான் கொடுத்த வரப்படி அவர்களுக்கு இரண்டாம் தடவை பிறந்ததுதான் வாமனாவதாரம்.

இப்படியெல்லாம் மஹாவிஷ்ணு பத்ததி பார்த்து, பிகு பண்ணிக் கொண்டு அவதாரம் பண்ணியுள்ளபோது ஈச்வரன் மட்டும் சும்மா பூலோகத்துக்கு வந்து விடுவாரா?

உள்ளுக்குள்ளே அவருக்கு பிகுவும் இல்லை, ஒன்றும் இல்லை கருணையில் மனஸ் கிடந்து அடித்துக் கொண்டு தானிருந்தது!

தக்ஷிணாமூர்த்தியாக ஆல மரத்தடியில் உட்கார்ந்து கொண்டிருப்பவர்தான். அசைவதே கிடையாது. கண் பார்க்கிறதில்லை, வாய் பேசுகிறதில்லை என்று இருப்பவர்தான். ஆனாலும் அப்படிப்பட்டவருக்கு இப்போது கருணையில் மனஸ் உருகிக்கொண்டிருந்தது. மனஸுமே இல்லாமலிருப்பவர்தான். மனஸ் என்பது போய், ஆத்மா மட்டுமாக இருப்பதுதான் அத்வைதம். தக்ஷிணாமூர்த்தி என்றால் அத்வைத ஸ்வரூபம் என்று அர்த்தம். ஆனாலும் கருணா நிமித்தமாகவே மனஸைப் பண்ணிப் போட்டுக் கொண்டு, 'ஐயோ, குழந்தைகள் இப்படிக் கெட்டுப் போகிறதுகளே!' என்று உருகிக் கொண்டிருந்தார். [சிரித்து] அத்வைதத்துக்கு தக்ஷிணாமூர்த்தி என்று ரூபம் மட்டும் எப்படி வரலாமாம்? அதுவும் நம்மிடம் கருணையால் தானே? அப்போ மனஸுந்தான் வரட்டுமே!

'படி தாண்டாப் பத்தினி' என்று சொல்வார்கள், இந்த நாளில் அப்படிச் சொன்னால் புரியுமோ புரியாதோ? கோஷா என்று சொன்னால் புரியுமோ என்னவோ? வீட்டைவிட்டு அடி எடுத்து வைக்கமாட்டார்கள். குரல்கூட வெளியில் கேட்காமல் இருப்பார்கள். ஆனாலும் குழந்தை தெருவிலே ஓடிப்போய் ஜலதாரையின் ஓட்டில் நின்றுகொண்டு ஸந்தோஷமாக எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது; அதற்குள்ளேயே குதிக்கலாமா என்று பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது என்றால் அவளுடைய கோஷாக் கட்டுப்பாடு நிற்குமா? பரபரத்துக் கொண்டு, சத்தம் போட்டுக் கொண்டு குழந்தையிடம் ஓடித்தானே வருவாள்? அப்படித்தான் தக்ஷிணாமூர்த்தியும் இருந்தார்.

அவருடைய ஸ்வபாவம் சும்மாயிருப்பது. 'சும்மாயிருப்பதே ஸுகம்', 'சிந்தையை அடக்கியே சும்மாயிருக்கின்ற திறம் அரிது' என்று சொல்கிற, 'பெரிய சும்மா நிலை'யிலிருப்பது.

துளிக்கூட சும்மா இருக்க முடியாமல் ஜனங்கள் படாத பாடுபட்டுக் கொண்டு, பிறத்தியாரையும் படுத்திக் கொண்டிருப்பதை அவர் பார்க்கப் பார்க்க, அவர்களுக்கும் ஒன்றும் பண்ணாமல் சும்மாயிருப்பதைச் சொல்ல வேண்டுமென்று கருணை பொங்கிக் கொண்டு வந்தது.

ஒரு மதமா, ஸித்தாந்தமா, அனுஷ்டானமா என்றில்லாமல் தான் ஸாதாரணமாக ஜனங்கள் தங்களையும் ஹிம்ஸைப் படுத்திக் கொண்டு பிறத்தியாரையும் ஹிம்ஸைப் படுத்துவது வழக்கம். ஆனால் இப்போது ஏகப்பட்ட மதங்கள், ஸித்தாந்தங்கள், அனுஷ்டானங்கள் என்று ஏற்பட்டே ஒன்றோடொன்று மோதிக் கொண்டு ஒரே ஹிம்ஸை மயமாக இருந்தது! சரீர ஹிம்ஸையில்லை; புத்திக்கு ஹிம்ஸை!

சும்மாயிருக்க முடியாமல் உடம்பாலே கார்யம் பண்ணித் தான் வீணாகப் போக வேண்டுமென்றில்லை, மனஸினாலே – அதாவது சிந்தனா சக்தியாலே – எத்தனை க்ருத்ரிம்மாகக் கார்யம் பண்ண முடியுமோ அத்தனையும் பண்ணி தினுஸு தினுஸான மதங்கள் என்று உண்டாக்கிப் பரப்பினால், சரீர ஹிம்ஸையை விடவும் ஜாஸ்தி ஹானி ஏற்படுத்தலாமென்று இந்தக் காலநிலையில் தெரிந்தது. அதனால், கார்யத்தை நிறுத்துவது மட்டுமல்லாமல் சிந்தையையும் அடக்கிச் சும்மா இருப்பதையே இந்த அவதாரத்தில் முக்கியமாகவும் சொல்லணுமென்று பரம கருணையால் அவர் (தக்ஷிணாமூர்த்தி) நினைத்தார். சுருக்கமாகச் சொன்னால், இந்த அவதாரம் ஜனங்களைச் சும்மாயிருக்கப் பண்ணுவதற்காகவே ஆகும்!

மனமென்ற த்வைதம் மறைவதே அத்வைதம்

அப்படிச் சிந்தனை என்பதே, அதாவது மனஸ் என்பதே இல்லாமல் சும்மாயிருப்பதற்குத்தான் அத்வைதம், அத்வைதம் என்று பேர். த்வைதமாக, அதாவது இரண்டாவதாக ஒரு விஷயம் இருப்பதாக எப்படித் தெரிகிறது? மனஸு இருப்ப தால்தான் தெரிகிறது. தூக்கத்தில் இன்னொன்று தெரிகிறதா? இல்லை. மனஸ் கொஞ்சம் அப்போது அடங்கிக் கிடப்பதால் தான் இரண்டாவது ஆஸாமி யாரும் தெரியவில்லை. அதனால் நிம்மதியாக, விச்ராந்தியாக இருக்கிறது. இரண்டாவது ஆஸாமி தெரிந்துவிட்டால் போதும், சாந்தி போச்சு! ஒன்று, அந்த ஆஸாமியிடம் ப்ரியம் என்று மனஸ் அடித்துக்கொண்டு எதையாவது செய்யத் தோன்றுகிறது. ஆலோசித்துப் பார்த் தால் அதுவும் உண்மையில் அந்த ஆஸாமியிடம் ப்ரியமில்லை; நம்மிடமேதான் ப்ரியம்; நமக்கு ப்ரியத்தை அந்த ஆஸாமி கொடுக்கக்கூடுமென்பதாலேயே அவனிடம் ப்ரியம்; அவனி டம் ப்ரியமாயிருப்பது நமக்கு ஒரு ஸந்தோஷத்தைத் தருகிறது என்பதற்காகவே ப்ரியம் என்று தெரிகிறது. ஆனால் இரண்டா வது ஆஸாமியிடம் ப்ரியம் என்பது எப்போதாவதுதான். நம்மைச் சேர்ந்தவர்கள், அல்லது இனிமேல் நமக்கு ஸ்வாதீன மாகக் கூடியவர்கள் என்பவர்களிடம்தான் ப்ரியம். பொதுவாக இரண்டாவது ஆஸாமியிடம் அஸூயை, போட்டி இப்படித் தான் உண்டாகிறது. ப்ரியத்திலே படுகிற சஞ்சலங்கள், செய்கிற கார்யங்கள் ஆகியவற்றில் ஏதோ ஒரு ஸந்தோஷ நிழலாவது அடிக்கிறதென்றால், போட்டியிலும் அஸூயையிலும் படுவ தெல்லாமோ ஒரே கோபமும், த்வேஷமும், அழுகையுமாகி எதிராளியைத் தாக்குவதைவிட நம்மையே அதிகம் தாக்குகின் றன. நம்மை நாமே வதைத்துக் கொள்கிறோம்.

இரண்டாவது ஸமாசாரம் (நமக்கு வேறாக இன்னொன்று)

இருப்பதன் வினைதான் இவ்வளவு கஷ்டங்களும்.

இரண்டாவது இல்லாமல் பண்ணிவிட்டால், நமக்கு வேறேயாக எதுவுமே இல்லையென்று ஆக்கிவிட்டால், எதனிடம் ப்ரியமோ, த்வேஷமோ வரும்?

அப்படியென்றால் நம்மைத் தவிர எதுவுமே இல்லை என்று லோகம் முழுவதையும் ஹதம் பண்ணுவதா? அப்படிப் பண்ண யாருக்குச் சக்தி இருக்க முடியும்? அப்படியே இருந்து பண்ணி விட்டாலும் லோகத்திலே ஜீவர்களை வேணுமானால் ஹதம் செய்யலாமே தவிர லோகத்தை – ஜடமாக உலகமென்று இருப்பதை – எப்படி அழிக்க முடியும்? அதையும் அழித்துவிட்டால் நாம் எங்கே இருப்பது?

த்வைதமான ஜீவ ஸமூஹத்தால் மட்டுந்தான் அசாந்தி என்றில்லை. ஜட ப்ரக்ருதியும் நமக்கு வேறேயாக இருந்து கொண்டு பலவித உணர்ச்சிகளை ஏற்படுத்திக்கொண்டு அந்த மோதல்களில் நம்மை அவஸ்தைப்படுத்திக் கொண்டுதானிருக்கும். ஒரு மாம்பழத்தைப் பார்த்தால் தின்னணும் என்று ஆசை, ஒரு முள்ளுச் செடியைப் பார்த்தால் குத்திக்கொண்டு விடப் போகிறாமே என்று கவலை – இன்னம் பெரிசாக இடி, மின்னல், பூகம்பம் என்று பயம். 'குளிருகிறதே! கொளுத்து கிறதே!' என்று ஹிம்ஸைப்படுவது – இப்படியெல்லாம் இருந்துகொண்டே தானிருக்கும். இதுகளை எப்படி இல்லாமல் பண்ணிக் கொள்வது?

அப்படியே (ஜட) உலகத்தையும் எப்படியோ ஒருவிதத்தில் இல்லாமல் பண்ணிவிட்டு, நமக்கு வேறேயாக யாருமே இல்லை, எதுவுமே இல்லை என்று நாம் மட்டும் உட்கார முடிந்தாலும் அப்போதும் நமக்கே பசி, தாஹம் முதலானது வந்து அவஸ்தை கொடுக்கத்தானே செய்யும்? எதையாவது நினைத்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருப்பதில் காம நினைப்பு, க்ரோத நினைப்பு, பய நினைப்பு, துக்க நினைப்பு இதெல்லாம் வரத்தானே செய்யும்? தனக்குள்ளிருந்தேதானே ஒவ்வொரு ஜீவ ராசிக்கும் காமம் வருகிறது? வேறே யாரும் எதுவும் இல்லாமல் தனியாயிருந்தாலும் ஒருத்தனுக்கு அப்படி வந்து உபத்ரவப் படுத்தினால் என்ன செய்வது? 'முட்டாள் மாதிரி இப்படி

நெனச்சோமே?' என்று நம்மிடமே நாம் கோபப்பட்டுக் கொள்வது, நம்மைப் பற்றியே அவமானப்பட்டுக் கொள்வது, இதெல்லாமும் நாம் மட்டும் ஏகாங்கியாக இருந்தாலும் ஏற்படத்தானே செய்யும்?

அப்படியானால் இன்னொன்று இல்லாமல் – அதாவது, அத்வைதமாகச் செய்து கொள்வது என்றால் என்ன, எப்படி?

(பதிலாக, குரலைக் கனிவுடன் மாற்றிக்கொண்டு தொடர்கிறார்:) அப்பா! 'இன்னொன்று இல்லாமல்' என்றால், 'நமக்கு இரண்டாவதாக ஒரு வஸ்து இல்லாமல்' என்றால், அந்த இன்னொரு வஸ்து என்பது ஜீவ, ஜட லோகத்தில் உள்ள எதையும் குறிப்பதில்லை. 'பின்னே என்ன?' என்றால் நம்முடைய மனஸேதானப்பா! ஜீவலோகம், ஜடலோகம் ஆகிய எல்லாவற்றிலிருந்தும் நீ பெறுகிற கஷ்டம், ஸுகம், பயம், அழுகை, சிரிப்பு ஆகிய எல்லாம் உனக்கு மனஸ் என்று ஒன்று உள்ளவரைக்கும்தானப்பா! உனக்கு மயக்கம் கொடுத்து மனஸ் வேலையே செய்யாமல் பண்ணி ஆபரேஷன் பண்ணினார்களே, கத்தியைப் போட்டு உன்னை அப்போது அறுத்தார்களே – ஆனாலும் கொஞ்சமாவது பயம், வலி, அழுகை இருந்ததா? தினமும் நீ தூங்குகிறாயே, மனஸின் வேலையில்லாமல் நீ இருக்கிற அப்போதும் உனக்கு வேறேயாக லக்ஷம் – கோடி இரண்டாவது வஸ்துக்கள் ஜீவ, ஜட லோகங்களில் இருந்து கொண்டுதானே இருந்தன? ஆனாலும் நீ கொஞ்சமாவது அவற்றால் பாதிக்கப்பட்டாயா? உன் உடம்புக்கே வலி, உன் உடம்புக்கே பசி என்கிறதுகூட மனஸு வேலை செய்யும்போது தானே தெரிகிறது? துக்கம்- ஸுகம் எல்லாமே மனஸ் இருக்கிற போதுதானே?

அதனாலே, அப்பா, இரண்டாவது ஆஸாமி என்பது உன் மனஸேதான். தூக்கத்திலேயும் மயக்கத்திலேயும் உன் மனஸ் இல்லாமல் போயிருந்தாலும் உயிரோடுதானே நீ இருந்தாய்? அந்த உயிரைத்தான் ஆத்மா என்பது. அதுதான் நிஜமான நீ. அதற்கு இரண்டாவது ஆஸாமியாக மனஸ் என்று ஒன்றை மாயை கொண்டுவந்து விட்டிருக்கிறது. ஞானத்தினாலே அந்த இரண்டாவது ஆஸாமியை இல்லாமல் பண்ணிவிடு. அப்போது உனக்கு வேறேயாக, இரண்டாவதாக எதுவுமில்லை.

அத்வைதம் என்ற அனுபவம் ஸித்திக்கும். இரண்டாவது இல்லாதபோது கார்யமில்லை, பேச்சில்லை, சுற்றுவதில்லை, அலைச்சலே இல்லை. அதாவது உபத்ரவத்தை உண்டாக்கும் எதுவுமில்லை. மனஸில்லாததால் எண்ணமே இல்லாமல் போய் விடுகிறதென்றதற்கப்புறம், மற்றதைப் பற்றிச் சொல்வானேன்? 'மனமாயை' போன அப்புறம் நாலா திசையிலும் போட்டு இழுக்கிற லோகானுபவமே போய்விடும். அதாவது உன்னைப் பொறுத்தமட்டில் லோகமே போய்விடும். ஸம்ஸாரம் என்பதே போய்விடும். நீ தனியாக உட்கார்ந்திருந்தால்கூட உனக்குள்ளே காம, க்ரோதாதி எண்ணம் எதுவும் தோன்றாமல் – இதெல்லாமும் மனஸ் என்கிறதை வைத்து, அதிலிருந்து தோன்றுபவைதானே? மனஸே இல்லாததால் இவையும் தோன்றாமல் – அப்படியே சாந்த நிலையில் சாச்வதமாயிருக்கலாம். நல்லது-கெட்டது என்று பல பேர்களை வைத்துக்கொண்டு உன் சாந்தியைக் குலைக்க வருவதான இரண்டாவது ஸமாசாரம் எதுவுமில்லாமல் நீ பாட்டுக்கு ஸௌக்யமாயிருக்கலாம்.

'ஒண்ணுமே இல்லேன்னா சூன்யமா? கடைசியிலே சூன்யமாவா போறது?' என்று யோசிக்காதே. சூன்யமே இல்லை. அப்போதும் ஆத்மாதான் இருக்கிறதே! நீ நிஜமான நீயாக இருக்கிறாயே, இது எப்படிச் சூன்யமாகும்? மனஸ் போன (அழிந்த) பிறகே அடையக்கூடிய அந்த நிலை எப்படி இருக்குமென்று மனஸுக்குப் புரிய வைக்கவே முடியாது. இருந்தாலும் அத்வைதப் புஸ்தகங்கள் கொஞ்சத்தில் கொஞ்சம் புரிய வைக்கப் பார்க்கின்றன. என்ன சொல்கின்றனவென்றால்: தூக்கத்திலும் மயக்கத்திலுங்கூட நீ ஆத்மாவாக இருந்து கொண்டிருந்தாலும், உனக்கு 'ஸத்' என்ற அந்த இருப்பு நிலை தெரியவில்லை, இல்லையா? ஞான மார்க்கத்தில் ஸாதனை பண்ணி நீ நிஜமான ஆத்மாவாயிருக்கும் ஸமாதியிலோ ஸத்தாக இருப்பதைப் பூர்ணமாகத் தெரிந்துகொண்டு, அனுபவித்துக்கொண்டு அப்படி இருப்பாய். பாக்கியுள்ள ஸகலமும் இருக்கிறதாகத் தெரிந்தாலும் என்றைக்கோ ஒரு நாள் இல்லாமல் போகப் போகிறவைதான். இந்த ஆத்மா மட்டுமே, தற்காலிகமான அந்த எல்லா வ்யவஹார ஸத்யங்களுக்குங்கூட ஆதார

மாக, சாச்வதமாக உள்ள ஒரே ஸத். அப்படிப்பட்ட ஸத்யமே நாமென்ற பூர்ண ப்ரஜ்ஞையோடு இருப்பாய். இப்படிச் சொன்னதாலேயே அப்போது நீ ஞானத்தோடு, அதாவது 'சித்' ப்ரகாசத்தோடு இருக்கிறாயென்று தெரிகிறது. சித்தோடு கூடி, சித்தினால் ஸத்தை நீ அறிகிறாய் என்று இதற்கு அர்த்தம் பண்ணிக்கொண்டால் ஒரே தப்பாகிவிடும்! அத்வைதம் போய் த்வைதம் வந்துவிடும். ஏனென்றால் அப்போது 'ஸத்'தென்ற உன் ஸ்திதி ஒன்று, அதற்கு வேறாக இருந்துகொண்டு அதை அறிகிற 'சித்'தென்று இன்னொன்று என்று இரண்டு ஸமாசாரம் வந்துவிடும். உபத்ரவ ஹேதுவான இரண்டாவது ஸமாசாரமில்லாமல் பண்ணிக்கொண்ட நிலைதான் இது (ஸமாதி) என்று சொல்லிவிட்டு இப்படி (ஸத், சித் என்று இரண்டு இருப்பதாகச்) சொன்னால் தப்புத்தானே? ஆகையால், அப்போது அந்த ஸத்தும் சித்ததும்கூட ஒன்றாகவே ஆனவைதான். நீ சித்தோடு கூடி ஸத்தை அறியவில்லை. சித்தாகவே இருக்கிறாய். ஸத்தும் சித்துமாகிய 'ஸத்-சித்'தாக இருக்கிறாய். ஸத்-சித்தாக இருப்பதோடு, மனஸினாலே வருவித்துக் கொண்ட அத்தனை வித ஸம்ஸாரக்கட்டும் அறுபட்டுப்போன அந்தப் பரம ஸ்வதந்திரமான நிலை ஆனந்தமாக - பேரானந்தமாக - இருக்கும். சூனியமாய்ப் போவதில்லை; ஆனந்தமயமாக இருப்பதாயிருக்கும். வெளியிலிருந்து வராமல், ஆகையால் வெளி பாதிப்புகளுக்கு ஆளாகாமல், தன்னிலிருந்தே, தான் தானாக இருப்பதிலேயே ஏற்படும் சாச்வத ஆனந்தம்! வெளியிலிருந்து மனஸினால் பெற்ற ஆனந்தம் எல்லாமும் இந்த ஆனந்த ஸாகரத்தின் ஒரொரு திவலைதான். 'ஸத்சித்'துக்கு வெளியிலிருந்து வருகிற ஆனந்தமாயிருந்தாலும், சற்று முன் சொன்னபடி, த்வைதம் வந்துவிடுமாதலால், ஸத்-சித் ஆனந்தம் எல்லாமே ஒன்றுதான். நீ இப்படி ஸத்-சித் ஆனந்தமாக இருக்கும் பரிபூர்ண நிலைதான் பந்தத்திலிருந்து விடுபட்ட மோக்ஷ நிலை. சூன்யம் இல்லவேயில்லை!

அங்கே இரண்டாவது வஸ்து இல்லை என்னும்போது முக்யமாக ஒன்றைச் சொல்ல வேண்டும். 'பூலோகம், ஸ்வர்க்க லோகம் முதலியவற்றைவிட உசந்ததாக, ஸம்ஸார பந்தத்திலிருந்து விடுவிப்பதாக, ஸ்வாமி இருக்கும் மோக்ஷ லோகம் என்று ஒன்று இருக்கிறது. வைகுண்டம், கைலாஸம் என்பதெல்

லாம் அதுதான். அங்கே அவர் தன்கிட்டே ஒரு ஜீவனைக் கொண்டுபோய் சாச்வதமாக வைத்துக் கொள்வதுதான் மோக்ஷம்' என்றே பல ஸித்தாந்தங்கள் சொல்கின்றன. அதாவது மோக்ஷத்திலேயும் ஸ்வாமி, நாம் என்று இரண்டு உண்டு; ஸ்வாமிக்கு வேறேயாக நாம் இருக்கிறோம். நமக்கு வேறேயாக ஸ்வாமி இருக்கிறார் – என்பது அவற்றின் முடிவு. பக்தியாக, 'தியாலாஜிக'லாக 'ஸ்வாமி' என்று சொல்வதைத் தத்வ சாஸ்த்ரமாக, 'பிலாஸஃபி'யாகச் சொல்லும்போது 'பரமாத்மா' என்று சொல்லி, 'மோக்ஷம் உள்பட எப்போதுமே பரமாத்மாவும் ஜீவாத்மாவும் (ஜீவாத்மாதான் நாம்) வேறுதான். இவை இரண்டு ஆஸாமிகள்தான் – த்வைதம்தான்' என்பார்கள். ஸகல ஜீவ-ஜகத்துக்களுக்கும் காரண வஸ்துவான 'ப்ரம்மம்' என்பது தான் இந்தப் பரமாத்மா. அத்தனையையும் ஆட்டிப் படைத்து ஆள்வதால் 'ஈச்வரன்' என்பதும் அதைத்தான்.

ஆனால் அத்வைதப்படி: ஜீவனுக்கு மாயையினால் ஏற்பட்ட மனஸ் என்பது உள்ளபோதுதான் எல்லாவிதமான உலக அனுபவமும் உணர்ச்சிச் சஞ்சலங்களும் உண்டாகிறது என்றும், அவன் மனஸைக் கழற்றிப் போட்டுவிட்டு மாயைக்கு அந்தண்டை போய்விட்டால் ஒரே சாச்வத சாந்தியாய்ப் போய் விடுகிறானென்றும் பார்த்தோமல்லவா? இதே மாதிரி, இவனுக்கு அனுபவத்தைக் கொடுக்கிற உலகம், இவனுடைய மனஸ், மற்ற எல்லாருடைய மனஸுகள் – ஆகிய இவை அத்தனையையும்கூட ப்ரம்மம் மாயையால்தான் உண்டாக்கியிருக்கிறது. ஜீவனுக்கு மனஸு மாதிரிதான் ப்ரம்மத்துக்கு மாயை – மனஸு நம்முடைய நிஜமான நான் இல்லை என்கிற மாதிரியே ப்ரஹ்மத்துக்கும் மாயையோடு கூடியிருக்கும் நிலை ஸ்வ – ஸ்வரூபமில்லை. ப்ரஹ்மம் ஈச்வரனாக இருந்துகொண்டு, தான் ஆட்டிப் படைக்கிற பரமாத்மா என்றும் மற்றவர்கள் ஆட்டிப் படைக்கப்படுகிற ஜீவாத்மா என்றும் பண்ணுகிறதெல்லாம் தன் நிஜ ஸ்வரூபத்திலிருந்து கொண்டு பண்ணுவதல்ல. மனஸைக் கழற்றிப் போட்டுவிட்டால் நாம் சாந்திமயமாக, ஒரு கார்யமுமில்லாத ஆத்மாவாக இருக்கிற மாதிரியே ப்ரஹ்மமும் மாயையைக் கழற்றிப் போட்டுவிட்டுத் தானாக இருக்கிற நிலையில் உள்ளது. 'இது மாதிரி அது' என்பதைவிட, 'அது மாதிரி இது' என்பதுதான் ஸரி. ஏனென்றால் அது மாயை

யைக் கைக்கொண்ட பிறகுதான் ஜீவனுடைய தோற்றம், இவனுடைய மனஸ் எல்லாம் உண்டாகியிருக்கின்றன. இன்னம் இப்படி ஆலோசித்துப் பார்த்துக்கொண்டே போனால் 'அது மாதிரி இது', 'இது மாதிரி அது' என்று 'மாதிரி' போடுவதெல்லாமே தப்புதான். 'மாதிரி', 'கீதிரி' எதுவும் இல்லை. அதுவேதான் இது. ப்ரஹ்மமேதான் ஜீவன். மாயையில்லாத நிஜ நிலையில் ப்ரஹ்மமும் பரம சாந்தி, மனஸில்லாத நிஜ நிலையில் ஜீவனும் பரம சாந்தி என்றால் இரண்டும் ஒன்றுதானே? ப்ரஹ்மம் மாயையைப் போட்டுக்கொண்டு ஜகத்தைச் செய்து, அந்த ஜகத்திலே மனஸைப் போட்டுக் கொண்டிருப்பவனான ஜீவன் என்று ஒருவனைச் செய்திருக்கிறது என்றால் ப்ரஹ்மமே ஜகத்தாகவும், ஜீவனாகவும் தோன்றுகிறது என்றே அர்த்தம். ஜீவாத்மா என்கிறவனிடமிருந்து மனஸை எடுத்துப் போட்டுவிட்டால் ப்ரஹ்மமாகவே ஆகிவிடுகிறான். ஜீவாத்மா, பரமாத்மா என்று இரண்டு ஆத்மா இல்லை. ஒரே ஆத்மாதான். அதற்கே ப்ரஹ்மமென்று பேர்.

ஸ்வாமி என்று ஒருவர் வைகுண்ட, கைலாஸாதி லோகங்களில் நம்மைக் கொண்டுபோய் வைத்துக் கொள்ளும்போது அது எத்தனை உசத்தியாகத்தான் இருக்கட்டும், அவர் அங்கே கொடுக்கிற ஆனந்தம் எத்தனை பெரிசாகத்தான் இருக்கட்டும். எப்படியிருந்தாலும் அவரும் ஸரி, நாமும் ஸரி நிஜ ஸ்திதியில் இல்லை; ஸ்வ ஸ்வரூபத்தில் இல்லை. இரண்டு பேருமே சாந்த ஸமுத்ரமாக அப்படியே அடக்கியிருக்கிற நிச்சலன நிலையில் இல்லை. பக்தி என்று நாம் ஒரு கார்யம் பண்ணுகிறோம். அனுக்ரஹம் என்று அவரும் ஒரு கார்யம் பண்ணுகிறார். பக்தி பண்ண மனஸ் என்று ஒன்று இல்லாமல் முடியாது. அது விகாரங்களே இல்லாத மனஸாகத்தான் இருக்கட்டும், இருந்தாலும் அப்படியொன்று இருந்துதானாக வேண்டும். அது இருக்கிறதென்றால் நம்முடைய நிஜ ஸ்வரூபமான ஆத்மாவை விட்டுவிட்டு இதனிடமே நம்மை ஒன்றுபடுத்திக் கொண்டுவிடுகிறோம் – Identify செய்து கொள்கிறோம் – என்றுதான் அர்த்தம். இப்படி நாமே நிஜமான நாமாக இல்லாதபோது செய்யும் ஒன்று எத்தனைதான் உசத்தியாயிருந்தாலும் அது ஸத்ய ஸத்யமில்லை என்ற குறை இருக்கத்தானே செய்கிறது?

அதனால் பரமாத்மா நமக்குப் பரமானுக்ரஹம் பண்ண நினைக்கும்போது, 'இவனுக்கு நம்மை வேறேயாக வைத்துச் செய்கிற பக்திக் கார்யம்கூட வேண்டாம்; நமக்கும் இவனை வேறேயாக வைத்துச் செய்கிற அனுக்ரஹ கார்யம்கூட வேண்டாம்; ஏனென்றால், இவன் நமக்கு வேறேயாக இருக்கிறபோது வாஸ்வதத்தில் தனக்கே வேறேயான மனஸுடன்தான் ஐக்கியப்பட்டு, தானான ஆத்மாவை விட்டுவிடுகிறான். அப்படி வேண்டாம். நாமும் அனுக்ரஹம் என்ற கார்யம் பண்ணுவதற்காக மாயையை வைத்துக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. இதுவும் வேண்டாம். ஆனபடியால், நாம் இவனுடைய மனஸை அடியோடு போக்கி, இவனை நமக்குள்ளேயே ஆத்மாவாய், ப்ரஹ்மமாய் வைத்துக்கொண்டு விடுவோம்' என்று அத்வைத மோக்ஷம்தான் அனுக்ரஹிப்பார். ஸ்வாமி என்றும் பக்தன் என்றும் வேறாக இல்லை; ஜீவாத்ம – பரமாத்மாக்களும் வேறே இல்லை என்று பண்ணிவிடுவார். த்வைதமாக இரண்டாவது இல்லை என்கின்ற வேதாந்த ஸித்தாந்தத்தில் 'அத்வைதம்' என்று சொல்வது, இப்படிப் பக்தனும் பகவானும் – அதாவது ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவும் – இரண்டு வேறு வஸ்துக்களில்லை என்பதைத்தான். ஜீவ-ப்ரஹ்ம அபேதம்தான் அத்வைதம்!

அதுவே மோக்ஷம். மோக்ஷ லோகம் என்று ஒன்றில்லை. மோக்ஷ அனுபவம்தான்.

அங்கே கார்யமே கிடையாது. கார்யம் செய்ய மனஸ் வேண்டும். மனஸ் வந்தால் ஆத்மாவாக இருக்கும் நிஜமான நிலை போய்விடும்.

இந்த மோக்ஷ அனுபவத்திற்கே ரூபமாக இருக்கும் தக்ஷிணா மூர்த்தி நம் கதை ஆரம்பிக்கும் ஸமயத்தில், 'நாம் கார்யமில்லாமல் இப்படி நிர்விசாரமாக உட்கார்ந்திருக்கிறோம். ஜனங்களானால் கார்யத்திலும் ஒரே தப்பான கார்யமாக பண்ணிக்கொண்டு கஷ்டப்படுகிறதுகளே, பிறரையும் கஷ்டப்படுத்துகிறதுகளே' என்று பரம கருணையோடு நினைத்தார்.

'கருணையோடு நினைத்தார்' என்றால் அவரும் மனஸினாலே கார்யம் பண்ணினார் என்றுதானே அர்த்தம்? அப்புறம்,

அவரை ஆத்மாவாகவே மோக்ஷானந்தத்தில் முழுகி நிஷ்க்ரிய மாக இருக்கிறவர் என்றால் என்ன அர்த்தம்?

மாயா ஸஹிதனாயினும் ஈசன் ஞானியே!

அவர் ஸமாசாரம் வேறே. அவர் நம் மாதிரி இல்லை, அவர் ஒரே ஸமயத்தில் மாயையோடேயும் சேர்ந்திருப்பார். தனித்து ஆத்மாவாகவும் இருப்பார். அவருடைய ஆதிக்கத்தி லுள்ள மாயை நமக்குத்தான் நம்முடைய ஆத்மா தெரியாத விதத்தில் மனஸ் என்ற தடுப்பைப் போட முடியுமேயொழிய அவருக்கே போட முடியாது. அதனால் அவர் எவ்வளவு மாயக்கூத்து அடித்துக்கொண்டு ஈச்வரனாக, அவருடைய நிஜ – நிலையில்லாத மாதிரி இருந்தாலும் அப்போதும் பூரண ஞானத்துடன் தான் ப்ரஹ்மமே என்ற அனுபவத்திலேயே உள்ளூற இருந்து கொண்டுதானிருப்பார். ஒரு யோகி ஸித்துகள் பண்ணி என்னென்னவோ மாயக்காட்சிகள் காட்டுகிறபோது, ஏன், ஒரு ஸாதாரண செப்பிடு வித்தைக்காரன்கூட 'மாஜிக்' செய்யும்போது, மற்றவர்கள்தான் அவற்றை நிஜமென்று நினைத்து மயங்குவார்களே தவிர, மாயைக்கு (மாயை என் றால் 'மாஜிக்' என்று அர்த்தம். அப்படிப்பட்ட மாயைக்குக்) காரணமான அந்த யோகியும் 'மாஜிக்-ஷோ'க்காரனும் அப்படி மயங்குவார்களா? இப்படித்தான் ஈச்வரன் – தக்ஷிணாமூர்த்தி யாக இருக்கப்பட்டவன் – லோக லீலை செய்வதும். ஆசார் யாளே சொல்லியிருக்கிறார்:

மாயாவீவ விஜ்ரும்பயத்யபி மஹா யோகீவ
ய:ஸ்வேச்சயா
தஸ்மை ஸ்ரீ குருமூர்த்தயே நம இதம்
ஸ்ரீ தக்ஷிணாமூர்த்தயே ॥

அதெப்படி மாயா ஸஹிதனாக இருந்துகொண்டே மாயா ரஹிதனான ஞானியாயும் ஈச்வரன் இருப்பாரென்றால், இதற்கு ஒரே பதில், 'அவர் ஈச்வரனோல்லியோ? அதனால் அவர் எப்படியும் இருக்க முடியும். அதிலே இப்படி இருக்கிறார்' என்பது தான்! நம்மாலெல்லாம் செய்ய முடியாததைச் செய்பவர் தானே ஈச்வரன்? நம்மால் ஏதோ ஒரு மாதிரி இருக்க முடியா விட்டால், அது அவருக்கும் முடியாது என்று நாம் நினைப்பது எப்படி ஸரியாகும்? நம்மை அவர் இப்படியிப்படிப் பண்ணிப் போட்டிருக்கிறார். அதற்காக அவரும் இப்படியே இருக்க வேண்டும் என்று ஆகுமா? ஞானியையும் அவர்தான் பண்ணி யிருக்கிறார்; அஞ்ஞானியையும் அவரேதான் பண்ணியிருக் கிறார். அப்போது அவர் ஏன் இரண்டு பேர் மாதிரியும் ஒரே ஸமயத்தில் இருக்கக் கூடாது?

நிர்குணமான அவரேதான் தனக்குள்ளே ஸகுணமான பரா சக்தியை அடக்கிக் கொண்டிருக்கிறாரென்று பார்த்தோ மல்லவா? அதிலேயே எல்லாவற்றுக்கும் பதில் சொல்லியாகி விட்டது! முரண்பாடுகள் போலத் தெரியும் ஸகலமும் அங்கே ஸமன்வயப்பட்டுப் போய்விடுகின்றன.

அதனால், அவர் கருணையில் நினைக்கும்போதும் தன் னிலை பெயராமலேதான் இருந்தார். தன்னுடைய 'மாஜிக் ஷோ' இவ்வளவு கோணாமாணாவாகப் போய்க் கொண்டிருக் கிறதே என்று இரக்கம் கொண்டு அதை ஸரி செய்யணுமென்று நினைத்தார்.

எதையாவது பண்ணி ஹிம்ஸையில் மாட்டிக் கொண்டிருக் கும் ஜனங்களிடம் போய் எதையும் பண்ணாமலிருக்கிற அத்வைதத்தைச் சொல்ல வேண்டுமென்று ஸங்கல்பம் செய்து கொண்டார்.

'அவ்வளவு சட்டென்று எல்லாரும் ஒன்றும் பண்ணாமலி ருக்கும் வழிக்கு வரத்தான் மாட்டார்கள். கார்யம் பண்ணுவது தான் கஷ்டம். கார்யம் பண்ணாமல் அக்கடாவென்று உட் கார்ந்து கொண்டிருப்பது ஸுலபம் என்று வெளிப்பார்வைக் குத் தோன்றுகிறது. ஆனாலும் நடைமுறையில் தூக்கம் என்று கொஞ்ச நாழி அடித்துப் போடுகிறது போக, மற்றபடி கார்ய மில்லாமல் உட்கார்ந்திருப்பதுதான் மஹா கஷ்டமாயிருக்கும்!

மனஸ் சும்மா இருக்கவிடாது. ஒன்று மாற்றி ஒன்று எதையாவது பண்ணிக் கொண்டிருக்கும்படி அது ஏவிக்கொண்டே இருக்கும்.

'ந ஹி கச்சித் க்ஷணமபி ஜாது திஷ்டத்யகர்மக்ருத்'★

– 'ஒருபோதும், ஒரு க்ஷணங்கூட எவனும் ஒரு கார்யமும் செய்யாதவனாக இருப்பதேயில்லை!' என்று பகவான் ஜனங்களுடைய 'பல்ஸை' நன்றாகப் பிடித்துப் பார்த்துத்தான் சொன்னார்.

'கையால், காலால் கார்யம் செய்யாமல் சும்மா இருப்பதே கஷ்டம் என்றால், அத்வைதத்தில் ஒன்றும் பண்ணாமலிருக்க வேண்டும் என்னும்போதோ, இதைவிடக் கஷ்டமாக – 'கஷ்டமாக' என்று சொன்னால் போதாது; 'ஸாத்யமே இல்லாதது' என்று தோன்றுவதாக – மனஸினாலேயும் எதையும் நினைக்கவே கூடாது என்று இருக்கிறது. இப்படிச் சொல்லியிருப்பதை யார் கேட்பார்கள்?

'கேட்பார்களோ, கேட்க மாட்டார்களோ? நாம் ஓயாமல் சொல்லிக்கொண்டே லோகம் பூரா போய்க் கொண்டேயிருக்க வேண்டியதுதான். இப்படி 'விடமாட்டேன்' என்று அஹோராத்ரம் அதுவே கார்யமாகச் சொல்லிக் கொண்டேயிருந்தால் தானே ஆயிரத்தில் ஒருத்தராவது கேட்கத்தான் செய்வார்கள். பிற்காலங்களில் வரப்போகிறவர்களுக்காகவும் எழுதி வைத்துவிட்டால், தலைமுறைக்குத் தலைமுறை இப்படி ஆயிரத்தில் ஒருத்தர் அந்தப்படி கேட்டுப் பண்ணாமல் போகமாட்டார்கள். இப்படி ஆயிரத்தில் ஒருத்தர் – அதுகூட ஜாஸ்தியாயிருக்கலாம்; லக்ஷத்தில், பத்து லக்ஷத்தில் ஒருத்தர் – ஒன்றும் பண்ணாமல் சும்மா இருந்துகொண்டு பந்த மோசனம் (ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுதலை) பெற்றுவிட்டால்கூடப் போதும். இத்தனை கோடானுகோடி ஜீவராசிகளைக் கொண்ட ஸ்ருஷ்டி வீணாகவில்லை, பழமாகப் பழுத்துவிட்டது என்று ஆகிவிடும்.

'பாக்கிப் பேர் கர்மாவில், பக்தியில்தான் போக முடியும். பக்திகூடக் கனிந்த பக்தியாக – லோகத்தில் ஸகலத்திடமும் வைராக்யம், ஈச்வரன் ஒருவனிடம் மட்டும் பரம ப்ரேமை

★ கீதை III.5

என்றிருக்கும் கனிந்த பக்தியாக – ரொம்பப் பேரிடம் இருக்க முடியாது. அதனால் பரவாயில்லை. இப்போது ஒரே அவைதிகமாகப் போயிருக்கிற மாதிரி இல்லாமல், ஜனங்கள் வேத சாஸ்த்ரப்படி முடிந்த மட்டும் கர்மா பண்ணி, ஒரு பூஜை, ஒரு கோயிலுக்குப் போவது, ஒரு க்ஷேத்ராடனம் என்று செய்ய ஆரம்பித்தாலும்கூடப் போதும்.

'இதற்கெல்லாமும் நாம்தான் பூலோகத்தில் பிறந்து ஓர் ஊர் விடாமல் சுற்றிச் செய்ய வேண்டியதை எல்லாம் செய்ய வேண்டும். வர்ணாச்ரம விபாகப்படி கர்மா நடக்கப் பண்ண வேண்டும். வைதிகமாக உபாஸனா மார்க்கங்களைச் சுத்தம் செய்து கொடுக்க வேண்டும். க்ஷேத்ரங்களில் நல்ல ஸான்னித்யமும் ஜனாகர்ஷணமும் இருக்கும்படியாக யந்த்ர ப்ரதிஷ்டைகள் செய்ய வேண்டும்.

'ஆனாலும் இதெல்லாம் பண்ணுவதோடு – இதற்கெல்லாம் மேலாக – இத்தனை பண்ணிக் கொண்டிருந்தாலும், ஒன்றும் பண்ணாமலிருப்பதுதான் முடிவான லக்ஷ்யம் என்றும் ஓயாமல் ஞாபகப்படுத்தி, 'என்றைக்கோ ஒரு நாளிலாவது நாமும் அந்த வழியில் – ஞான மார்க்கத்தில் – போய்ச் சேரத்தான் வேண்டும்' என்று ஜனங்கள் விரும்பும்படியாகத் தூண்டிக் கொண்டே இருக்க வேண்டும். அது ரொம்பப் பேருக்கு ச்ரமஸாத்யமாயிருந்து அவர்கள் அதில் போகாமலே வேண்டுமானாலும் இருக்கட்டும். 'போகாமலே வேண்டுமானாலும்' என்ன? அதற்கான பக்வம் அடையாத மட்டும் 'போகப் படாது' என்பதுதான் நம்முடைய (அதாவது, ஈச்வரனுடைய) கட்டளையே! முடியாத கார்யத்தில் யத்தனம் பண்ணித் தோற்றுப்போக வேண்டாம். தோற்றது தெரியக்கூடாது என்று ஜயித்த மாதிரி, 'ஹிபாக்ரிஸி' பண்ண வேண்டாம் என்று தானே, எவருக்கும் முடியக்கூடியதாக 'ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கம்' என்று ஒன்றைப் பிரித்து வைத்து, 'இதிலேயே போங்கள். போய் இதில் ஸித்தியடைந்து சித்தசுத்தி பெற்ற பிற்பாடுதான் நிவ்ருத்தி மார்க்கம்' என்று ஆக்ஞை செய்திருக்கிறோம்?

'ஆனால், இப்போது, உடனேயேதான் போகப்படாதே தவிர, சித்தத்தைப் பரிசுத்தி செய்துகொண்டு, அதன் பிறகு, எத்தனையோ வருஷங்கள், ஜன்மங்களுக்கு அப்புறமாவது

அதில் (நிவ்ருத்தியில்) போனால்தானே கதிமோக்ஷம்? ஸம் ஸாரச் சுழலிலிருந்து தப்பி சாச்வத ஸௌக்யத்தைப் பெற அதைவிட்டால் வேறே வழி இல்லையே! ஆனபடியால், எதுதான் முடிவான லக்ஷ்யமோ, எதுதான் பரம ஸத்யமோ, எதுதான் நித்யானந்தமோ, எதை உபநிஷத்துகளில் கோஷித் தால்தான் வேதங்களுக்கே பெருமையோ அது என்னவென்று இப்போதிலிருந்தே எல்லோரும் காதால் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளவாவது வேண்டுமோ வேண்டாமோ? அதற்காகத் தான் (தற்போது எடுக்கப் போகிற அவதாரத்தில்) கர்மா என்றும், உபாஸனை என்றும் எத்தனைதான் பண்ணச் சொன் னாலும் அதைவிட அதிகமாக ஞானத்தை – கர்மா, பக்தி முதலான எதுவுமே பண்ணாமலிருக்கிற, ஒண்ணுமே பண்ணா மலிருக்கிற பரம நிலையை – சொல்லிக்கொண்டே போக வேண்டும். அப்போதுதான் (அதைப் பின்பற்றுவதற்கு) அந்த ஆயிரத்தில், லக்ஷத்தில் ஒருவனாவது தோன்றுவான்.

'அத்தனை கர்மாக்களையும் நன்றாக, விடாமல் பண்ணு: **கர்ம ஸ்வநுஷ்டீயதாம்**★ என்று ஆரம்பித்தாலும் அதைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக் ஈச்வரோபாஸனையாக்கிக் கொள்: **தேநேசஸ்ய விதீயதாம் அபசிதி:**. காம்யமாகப் பண்ணுவதிலி ருந்து நிஷ்காம்யமாகப் பண்ணும் யோகத்துக்குப் போ: **காம்யே மதிஸ் – த்யஜ்யதாம்**. இப்படி முன்னேறிக்கொண்டே போய் ஸத்ஸங்கத்திலேயே இருக்க ஆரம்பி: **ஸங்க: ஸத்ஸு விதீயதாம்**. அசட்டுப் பக்தி, 'அது வேணும், இது வேணும்' என்று கேட்கும் பக்தியிலிருந்து முன்னேறி பகவானிடம் நிஜமான பக்தியை உறுதியாக் வளர்த்துக் கொள்: **பகவதோ பக்திர் த்ருடாதீயதாம்** என்றெல்லாம் ஜனங்களுக்குச் சொல்லிக் கொண்டே போனாலும் முடிவான லக்ஷ்யத்தை மறக்கவிடக் கூடாது. அதைச் சொல்லாமல் விடக்கூடாது. இப்படியே போய்க் கொண்டிருந்தால் என்றைக்காவது ஒரு நாளாவது உனக்கு சித்த பரீபாகம் (பரிபக்குவம்) ஏற்படும். அப்போது நிவ்ருத்தி மார்க்கக் குருவிடம் போய், விடாமல் பாத ஸேவை செய்து உபதேசம் – ப்ரணவோபதேசம், உபநிஷத்தின் ஜீவ-ப்ரஹ்ம அபேத மஹாவாக்ய உபதேசம் – வாங்கிக்கொள்' என்றும் சொல்ல வேண்டும்.

★ இதுவும், இப்பாராவில் தொடர்ந்து வரும் எல்லா மேற்கோள்களும் ஸ்ரீ சங்கரரின் 'ஸோபாந பஞ்சக'த்தில் வருவனவாகும்.

ஸத்வித்வான் உபஸ்ருப்யதாம் ப்ரதிதினம் தத்பாதுகா ஸேவ்யதாம்

ப்ரஹ்மைகாக்ஷரம் – அர்த்யதாம் ச்ருதிசிரோ வாக்யம் ஸமாகர்ண்யதாம்

'**ப்ரஹ்மாஸ்மீதி விபாவ்யதாம்**: 'நானே ப்ரஹ்மம்' என்ற பாவனையை ஏற்படுத்திக் கொண்டு அப்புறம் பாவனை அனுபவமாகவே நன்றாக முற்றி, நீயே பரப்ரஹ்மமாகவே நிற்க வேண்டும்; **பரப்ரஹ்மாத்மநா ஸ்தீயதாம்** என்று நம் உபதேசத்தை முடிக்க வேண்டும். அங்கே ஒன்றும் பண்ண வேண்டாம். ஒன்றின் உறவும் வேண்டாம். எல்லாக் கார்யத்துக்கும் முழுக்குப் போட்டுவிட்டு ஏகாந்தத்தில் ஸௌக்யமாக இருக்க வேண்டியது; மனஸைக் கழற்றிப் போட்டுவிட்டு ஆத்மாவையே அனுபவித்துக் கொண்டு சும்மாக் கிடக்க வேண்டியது – **ஏகாந்தே ஸுகமாஸ்யதாம்... பூர்ணாத்மா ஸுஸமீக்ஷ்யதாம்.**

'ஏதாவது பண்ணிக்கொண்டே யிருக்கும் இயல்புடையவர்களான கர்ம ஸங்கிகளை முதலில் தப்புப் பண்ணாமல் நல்லது பண்ணும்படியாகக் கர்மானுஷ்டானம், ஈச்வர பூஜை என்று ஈடுபடுத்த வேண்டியுதுதான். ஆனாலும் நல்லது, நல்லது என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிற இந்த எல்லாவற்றிலுங்கூடக் கெடுதலாக ஏதாவது கலந்து கலந்து வந்துகொண்டே தானிருக்கும். கார்யம் என்றால் முழுக்க நல்லதாக இருக்கவே முடியாது. எதற்காவது ஹிம்ஸை, யாருக்காவது கஷ்டம், எதுவாவது நஷ்டம் என்று ஏற்படுத்தாமல் ஒரு கார்யமும் இல்லை. எந்த ஸத்கார்யமானாலும்கூட இப்படித்தான். எத்தனைதான் நல்லதை நினைத்துப் பரோபகாரம், பரமோபகாரம் பண்ணுவதாகப் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டு செய்வதிலும் நல்லதற்கில்லாத அம்சங்களும் கொஞ்சமாவது கலந்து கலந்துதான் வரும்...'

(தக்ஷிணாமூர்த்தியின் சிந்தனையாக இதுவரை பேசி வந்தவர்கள், ஒரு சிறிய இடைவெளி கொடுத்துத் தம்முடைய கூற்றாக ஆரம்பிக்கிறார்கள்.)

கார்யமென்று ஏற்பட்டால், அதிலே உசத்தியான கார்யம்

எது? கர்மத்தைக் கழித்துக் கொள்வதற்காகவே ஸ்வய நலம் கருதாமல், பரநலம் மட்டுமே கருதிச் செய்கிற கார்யம்தான்; இதுதான் கர்மாவையே போக்கிக்கொள்ள உதவுகிற கர்ம யோகம் என்று சொல்கிறார்கள். ஆனால் கலப்படமில்லாமல் இப்படிப் பரநலம் மட்டும் எந்தக் கார்யத்தினாலாவது பண்ண முடியுமா என்று பார்த்தால் அப்படி எதுவுமே தெரிய வில்லை! எந்தக் கார்யமானாலும் அதில் நல்லதோடு கெடுத லும் – பரநலத்தோடு ஹிம்ஸையும் – இருப்பதாகவே தெரி கிறது.

'லோக க்ஷேமத்துக்காக யுத்தம் பண்ணு' என்று கர்மயோ கத்தை உபதேசம் செய்து அர்ஜுனனின் பிடரியைப் பிடித்துப் பகவான் தள்ளி, அந்தப்படியே அவனும் பண்ணினானே? அதனால் கலப்படமேயில்லாமல் – unmixed, unalloyed என்கி றார்களே, அப்படிப்பட்ட – ஸர்வ க்ஷேமமா வந்தது? எத்தனை மஹாவீரர்கள், அபிமன்யு மாதிரி யுவாக்கள், நல்லதெல்லாம் தெரிந்த பீஷ்மர்சார்யார் மாதிரியான பெரியவர்கள் சாகும்படி யாயிற்று? ரத்த வெள்ளம், கைகால்கள் மீன் மாதிரி (அதில்) மிதந்துகொண்டு, அறுபட்ட சிகை பாசி மாதிரி படர்ந்து கொண்டு – என்று யுத்த வர்ணனையைப் படிக்கும்போதே ரத்தம் சில்லிட்டுப் போகிறது! இதுவா லோகக்ஷேமம் என்று தோன்றுகிறது! யுத்தம் முடிந்ததும் பெரிய லோக க்ஷேமம் ஏற்பட்டுவிட்டதென்று எவரும் பூரித்துப்போய் ஸந்தோஷம் கொண்டாடினதாகத் தெரியவில்லை. 'புருஷனை, புத்ரனை, பந்துமித்ராளை இழந்து ஸ்த்ரீகளும் அவாளும் இவாளும் கலங்கிக்கொண்டு கதறிக்கொண்டு தர்ப்பணம் பண்ணப் போனார்கள்; வெற்றிபெற்று ராஜாவான தர்மபுத்ரரானால் எல்லாரையும்விடப் பெரிசாக அழுதுகொண்டு, 'இத்தனை நாசத்துக்கும் நான் காரணமாயிருந்தேனே! (கர்ணனை நினைத்து) ப்ராத்ருஹத்தி செய்துவிட்டேனே!' என்று நொந்து கொண்டார்; த்ரௌபதியோ அத்தனை பிள்ளைகளையும் பறிகொடுத்துவிட்டு வயிற்றில் அடித்துக்கொண்டாள் என்று தான் பார்க்கிறோம்.

உபகாரப் பணியிலும் அபகாரம்!

யுத்த கார்யந்தானென்றில்லை. ரொம்பவும் ஸாத்விகமாக ஒரு நல்லது செய்யப் போனால்கூட ஒருத்தருக்கு உபகாரமென்று செய்வது வேறு யாராவது ஒருத்தருக்கு ஏதாவது அபகாரம் செய்துவிடுகிறது.

நான் ஒன்று நினைத்துக் கொள்வதுண்டு: – மில் துணி பஹிஷ்காரம் பண்ணிக் கதரை அபிவிருத்தி பண்ண வேண்டுமென்று காந்தி தீவ்ரமாக இருந்த காலம். சீமையிலிருந்துதான் அப்போது மில் துணி வரும். ஆகையினால் மில் துணி பஹிஷ்காரம் என்பதில் 'ஒரு கல்லில் இரண்டு மாங்காய்' என்கிற மாதிரி இரண்டு லக்ஷ்யங்கள் பூர்த்தி ஆயின: ஸ்வதேசியத்தை ஆதரித்து விதேசியத்தை பஹிஷ்கரிப்பது என்பது ஒன்று; Manpower-ஐ (மனித சக்தியை) ஆதரித்து மெஷின் பவரை எதிர்ப்பது என்பது இன்னொன்று.

இந்தக் கொள்கைகளில் எனக்கும் அபிமானம் உண்டு. அப்போது★ ராமேச்வர யாத்ரை போயிருந்தோம். இந்த நல்ல ஸமயத்தில் மடத்துச் சிப்பந்திகளையெல்லாம் ஆலைத் துணியை விட்டுவிட்டுக் கதர் உடுத்தும் பழக்கத்தை மேற்கொள்ளச் செய்ய வேண்டும் என்று தோன்றிற்று. அக்காலத்திலே அங்கங்கே மில் துணிகளைச் சொக்கப்பனை மாதிரிக் கொளுத்தி ஸ்வதேசி அபிமானிகள் விழா நடத்துவது வழக்கம். எனக்கென்னவோ, அசேதனமான துணிதான் என்றாலும் அதைக்கூட நெருப்பில் போட்டுக் கொளுத்துவது என்றால் ஹிம்ஸை மாதிரி தோன்றிற்று. இப்படியில்லாமல், ஸாத்விகமாக, குளிர்ச்சியாக, 'ஜலஸமாதி' என்று சொல்கிறார்களே, அப்படி ஆலையில் உற்பத்தியான வஸ்திரங்களை

★ *1922-ல்*

ஸமுத்ரத்தில் போட்டுவிட்டு, (மடத்துச் சிப்பந்திகள்) எல்லாரையும் கதர் கட்டிக்கொள்ளும்படிப் பண்ணலாமென்று நினைத்தேன். அப்படியே தனுஷ்கோடியில் எல்லாரும் ஸ்நானம் செய்தவுடன், மில் துணி உடுத்திக் கொண்டிருந்தவர்கள் அதை ஸமுத்ரத்திலே போட்டுவிட்டுக் கதர் கட்டிக் கொள்ள ஆரம்பித்தார்கள். மதுரையிலிருந்து இதற்காக நிறையக் கதர் வஸ்த்ரங்கள் தருவித்திருந்தோம். தலா இரண்டு ஜோடி கதர் சோமனும் (வேஷ்டியும்) மேல்வேஷ்டியும் கொடுத்தது.

கைத்தொழிலை ஆதரிப்பது, manual labour (உடலுழைப்பு) என்றால் மட்டமாக நினைக்காமல் யாராயிருந்தாலும் ராட்டினத்தைச் சுற்றி நூற்பது, அதனாலேயே வீண்பேச்சு முதலியவற்றில் போகாமல் ஒரு டிஸிப்ளினில் வருவது, நம் தேசத்துக்கு என்று என்ன உண்டோ அதோடு த்ருப்தியாயிருந்து, விதேசச் சரக்குகளில் மோஹத்தை விட்டு நம்முடைய பண்பாட்டைக் காப்பாற்றுவது, நம் நாட்டுப் பணம் அநியாயமாக வெளிதேசத்துக்குப் போகாமல் தடுப்பது, பல ஏழைகளுக்கு ஜீவனோபாயம் கிடைக்கப் பண்ணுவது – என்று இத்தனை அம்சங்கள் மில் துணியை பஹிஷ்கரித்துக் கதரை ஆதரிப்பதில் இருக்கிறதல்லவா? அதனால் இது ரொம்ப நல்ல திட்டமாகத்தானே தெரிகிறது?

ஆனால், இப்படிப் பண்ணினால் தங்கள் வியாபாரமே போய்விடும், தாங்கள் தலையில் துணியைப் போட்டுக் கொள்ளும்படியாகிவிடும் – (சிரித்து) தாங்கள் உற்பத்தி செய்யும் துணியை விற்று லாபம் பண்ணாமல், தாங்களே தலையில் துணியைப் போட்டுக் கொள்ளும்படியாகிவிடும்! – என்று லங்காஷயர், மான்செஸ்டர் மில்காரர்களெல்லாம் 'கூ..கூ..' என்று கூப்பாடு போட்டார்கள். முதலில், 'அதற்காக அப்பாவி இண்டியன்தான் அகப்பட்டானா, தலையிலே கைவைக்க?' என்றுதான் தோன்றிற்று. அப்புறம் யோசித்துப் பார்த்ததில், 'வெள்ளைக்காரர்கள் வஞ்சகமாக வ்யாபார ஸாமர்த்யங்கள் செய்து அமிதலாபம் பண்ணுவதும், வ்யாபாரம் என்று ஆரம்பித்துத் தங்களுடைய வாழ்க்கை

முறை, ஆட்சி ஆகியவற்றையும் பிற தேசங்களில் விஸ்தரித்து, அவற்றின் வயிற்றிலடித்துத் தங்களைப் போஷாக்குப் பண்ணிக் கொள்வதும் மஹா தப்புத்தான். என்றாலும், அவர்கள் தேசத்தில் கறுப்பு நிலக்கரியையும் வெளுப்புச் சாக்குக் கட்டியையும் விட்டால் வேறே விளைபொருள் கிடையாதே! ஆனதால் அவர்கள் ஆலைத் தொழில் பண்ணி ஏற்றுமதி செய்து, பிற தேசங்களிடமிருந்துதானே தங்களுடைய எல்லா வாழ்க்கைத் தேவைகளுக்குமானதை ஸம்பாதித்துக் கொள்ள வேண்டும்? இதில் ஒரு 'அயிட்ட'மாக வெளிதேசத்துப் பருத்தியை அவர்கள் தருவித்து நூலாய் நூற்றுத் துணியாகப் பண்ணி ஏற்றுமதி செய்வதையும் அடியோடு தப்பு என்று சொல்ல முடியாது போலிருக்கே! அவர்கள் ஆசைப்படுகிற மாதிரி, 'இதில் தாங்களே ஏகபோக்கியம் பெற்று அமிதலாபம் எடுக்க வேண்டும்; அந்தந்த தேசத்து நெசவாளிகள் நாசமாகப் போனாலும் போகட்டும், தாங்கள்தான் வ்ருத்தியாக வேண்டும்' என்பது ந்யாயமே இல்லையென்றாலும், ஏதோ ஓர் அளவு, ஒரு quota அவர்களுக்கும் விட்டுக்கொடுத்து, அவர்கள் மில்களை நடத்தவிட்டால்தானே அந்த ஜனங்களும் வாழமுடியும் போலிருக்கிறது?' என்று தோன்றிற்று.

இங்க்லாண்ட் மாதிரியேதான் இன்னும் சில தேசங்களும். ஏற்றுமதி பண்ணினால்தான் அவற்றைச் சேர்ந்த ஜனஸமூஹங்களுக்கு ஜீவனோபாயம் கிடைக்கும். அதைக் கொண்டுதான் அவர்கள் வாழ்க்கைக்குத் தேவையான பண்டங்களை இறக்குமதி செய்துகொள்ள முடியும். ஆனபடியால் இந்தியா, சைனா மாதிரிப் பெரிய தேசங்களில் வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய எல்லாப் பண்டங்களையும் ஸ்வதேசியமாகவே பண்ணிச் சமாளித்துக் கொண்டுவிடுவது, self sufficiency (தன்னிறைவு) பெற்று ரொம்பவும் அத்யாவச்யமான இறக்குமதியோடு நிறுத்திக் கொண்டுவிடுவது என்று வைத்துவிட்டால் ஏற்றுமதியையே நம்பி உயிர் வாழ்கிற தேசத்து ஜனங்கள், பாவம், என்ன பண்ணுவார்கள்? லங்காஷயர்க்காரன் 'கூ..கூ..' என்று கத்துவதில் அடாவடி இருக்கத்தான் செய்கிறதென்றாலுங்கூட, நாமும் ஸ்வதேசியக் கொள்கையில் ரொம்பக் கடுமையாக இருந்தால் அதனால் 'ஜெனுவி'னாகவே சிலபேர் கஷ்டத்துக்கு ஆளாகும்படிதானே ஆகும் போலிருக்கிறது?' என்று

தோன்ற ஆரம்பித்தது.

அதற்கப்புறம், என்னைப் பொறுத்தமட்டில் மில் துணி வேண்டாம் என்று வைத்தது வைத்ததுதான் என்று ஆக்கிக் கொண்டுவிட்டாலும் மற்றவர்கள் விஷயமாக எதுவும் 'கம்ப்பெல்' பண்ணவேண்டாமென்று விட்டுவிட்டேன்.

எதற்குச் சொல்லவந்தேன் என்றால், நம் தேச ஜனங்களின் தொழில் கெட்டுப் போகப்படாது, நம் பணம் அந்யாயமாக வெளியூருக்குப் போய் அவன் கொழுக்கப்படாது – நம்மை இளைக்கப் பண்ணி அவன் கொழுக்கப்படாது – என்பதற்காக ஒரு நல்ல ஏற்பாடு செய்தால், அதனாலுங்கூட 'ஜெனுவி'னாகவே எவனாவது பாதிக்கப்படுகிறான்!

வெளி தேசத்துக்காரன்தான் என்றில்லை, கதர் கதர் என்று அதையே ஆதரிப்பதென்றால் உள்ளூரிலேயே கைத்தறிக் காரன், மில்காரன் தன் தொழில் போச்சு என்று அழுகிறான், ஆக்ஷேபம் பண்ணுகிறான்.

கைத்தொழிலுக்கு நல்லது செய்யப்போனால் ஆலைத் தொழிலுக்குக் கெடுதல் ஏற்படுகிறது. ஆலைத்தொழிலுக்கு நல்லது செய்யப்போய், அதில் வேலை செய்கிற ஆயிரம் பேருக்கு நல்லது ஏற்படுத்தும்போதோ பத்தாயிரம், இருபதாயிரம் கைத்தொழில்காரர்களின் வயிற்றிலடிக்க வேண்டி வருகிறது!

இத்தனை லிஜிஸ்லேஷன்கள் (சட்டங்கள்) கொண்டுவரப் பட்டிருக்கின்றனவே, இவை அத்தனையும் யாருக்கோ நல்லது செய்யும் உத்தேசத்தில் கொண்டு வந்ததுதானே? ஆனால் எந்த லெஜிஸ்லேஷனாவது எதிர்ப்பு இல்லாமல் பாஸாகி இருக் கிறதோ? வாக்-அவுட், டெமான்ஸ்ட்ரேஷன், ஹர்த்தால் என்று போகிற அளவுக்கல்லவா எதற்கும் ஆப்போஸிஷன் வருகிறது?

என்ன அர்த்தம்?

எந்த நல்ல திட்டம் கொண்டு வந்தாலும் அதுவும் யாருக்கோ கெடுதல் செய்கிறது என்றுதான் அர்த்தம்!

அத்தனை அரசியல் கட்சிகளும் நல்லது செய்யத்தான்

ஏற்பட்டிருப்பதாக அர்த்தம். அரசியல் கட்சிகளை மட்டும் சொல்வானேன்? அத்தனை மத ஸம்ப்ரதாயங்களும் நல்லதற் காகவேதான் ஸ்தாபிக்கப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. ஆனால் கட்சிக்குக் கட்சி, மதத்துக்கு மதம் சண்டையான சண்டை என்றால், யார் சொல்வது நல்லது, யார் சொல்வது கெட்டது? ஸமூஹ விஷயத்தில் (லௌகிகமாக) இதுதான் நல்லது என்று ஒரு வழியை மட்டும் வைக்க முடியாததால்தான் இத்தனை கட்சிகள் தோன்றியிருக்கின்றன. அப்படியே ஆத்மார்த்தமாக வும் இதுதான் நல்லது என்று ஸர்வ ஜன ஸம்மதமாக ஒன்றைக் காட்ட முடியாததால்தான் இத்தனை மதங்கள் தோன்றியிருக் கின்றன. எந்தக் கட்சியானாலும், மதமானாலும் அதனால் யாருக்கோ லோக ரீதியான வாழ்க்கையிலோ, மனோரீதியான அனுபவத்திலோ கஷ்டம் ஏற்படுவதால்தான் எதிர்ப்பு, சண்டை, குஸ்தி ஏற்படுகிறது!

ஸனாதனிக்கு நல்லது பண்ணினால் சீர்திருத்தவாதி 'லபோ லபோ' என்கிறான். சீர்திருத்தவாதிக்கு ஸாதகமாகப் பண்ணி னால் ஸனாதனி சபிக்கிறான்; இவன் சபிப்பது மட்டுமில்லை – 'ரிஷிகள் எல்லாம் சபிப்பார்கள். தெய்வ சாபமே வந்துவிடும்' என்கிறான்.

ஒரு பாஷையை அபிவ்ருத்தி செய்தால் இன்னொரு பாஷை க்ஷீணிக்கிறது!

பண்ணையாளுக்கு நல்லது பண்ணினால் நிலச் சொந்தக் காரனுக்குக் கெடுதலாகிறது.

முன்னேறிய வர்க்கம், பின்னேறிய வர்க்கம் என்று பிரிவு செய்திருப்பதில் ஒன்றுக்கு நல்லது பண்ணுவதில் இன்னொன்று படும் அவஸ்தைகள் எல்லாருக்கும் தெரிந்ததுதான்.

'இது நல்லது' என்று ஒரு கட்சி, 'அப்படியில்லை' என்று இன்னொரு கட்சி என்பதாகப் பிரிந்து நிற்பதற்கிடமில்லாமல், ஸர்வ ஜனங்களும் ஏக மனதாக, 'இது நல்லதுதான்; இந்த ஸத்கார்யத்தினால் யாருக்கும் எந்தக் கெடுதலும் வராது' என்று நினைத்துப் பண்ணுகிறவற்றில்கூட ஓர் அஞ்சு, பத்து பெர்ஸென்டாவது கெடுதி வந்து சேராமலிருப்பதில்லை.

கோயில் கட்டுவதைவிட நல்ல கார்யம் லோகத்தில் இல்லை. அதிலேகூட பெரிய பெரிய பாறாங்கல்லுகளைக் கொண்டுவந்து இறக்குவது, அவற்றைத் தூக்கி நிறுத்திக் கோபுரம் கட்டுவது என்கிறபோது மாடுகளுக்கும், ஆள்களுக் கும் முழி பிதுங்கி, முதுகு ஒடிகிற மாதிரி ச்ரமம் ஏற்படுகிறது. ரதோத்ஸவத்தில் தேர்க்காலில் அரைபட்டு எவனோ ஒருத்தன் உயிரை விடுகிறான்.

கோயில் கட்டுவதுகூட, ஸர்வஜன ஸம்மதமான நல்லது என்று இக்காலத்தில் சொல்ல முடியாது. 'எதற்குக் கட்டணும்? இருப்பதையும் இடிக்கணும்' என்று அதற்கும் எதிர்க்கட்சி இருக்கலாம்! ஆஸ்பத்திரியும் ஸ்கூலும் வைப்பதுதான் இப்போது ஸர்வ ஜன ஸம்மதம். வாஸ்தவமாகவே ஜனங்களின் சரீர உபாதைகளைப் போக்குவதும், அவர்களுக்குக் கல்வியறிவு தருவதும் உத்தமமான பணிகள்தான். சாஸ்த்ர, புராணங்களிலும் இவற்றை நிறையச் சொல்லியிருக்கிறது. ஆனாலும் இவைகூட முழுக்க, unmixed-ஆக நல்லது மட்டுந் தான் செய்பவையா என்று யோசித்துப் பார்த்தால், இல்லை என்றே தெரியும். துஷ்டத்தனமான மனப்போக்குள்ள ஒருத்தன் நோயாளியாக இருப்பதாலேயே தான்பாட்டுக்கு முடங்கிக் கிடப்பான். நல்லது செய்வதாக நினைத்து அவனுக்கு வைத்யம் பார்த்து த்ருடசாலியாக ஆக்கப்போக, அவன் கன்னக் கோலையோ, கத்தியையோ தூக்கிக்கொண்டு போய் கைவரிசையைக் காட்ட ஆரம்பித்துவிடுவான். எதுவும் தெரியாமல் ஸாதுவாகத் தன்பாட்டுக்கு ஏதோ ஒரு மூட்டை தூக்கிப் போட்டுவிட்டுக் கஞ்சி காய்ச்சிக் குடித்துக் கொண்டி ருப்பவனுக்கு அறிவு ப்ரகாசம் உண்டாக்குவதாக நினைத்து கல்வி தரப்போக, அவன் இல்லாத குயுக்தி எல்லாம் செய்யக் கற்றுக்கொண்டு, ஃபோர்ஜரிப் பத்திரம் எழுத ஆரம்பிக்கலாம்!

நல்லதையெல்லாம் தள்ளிவிட்டுக் கெடுதலை மட்டும் பார்த்துப் பெரிசுபடுத்துவதற்காகச் சொல்லவில்லை. எதிலும் கெடுதல்தான் ஜாஸ்தி என்றும் சொல்ல வரவில்லை. அஞ்சு பெர்ஸென்ட், பத்து பெர்ஸென்ட் என்று (கெடுதலைக் குறை வாகத்) தானே முதலிலேயே சொன்னேன்? இன்னம் குறைவாக ஒரு பெர்ஸென்ட், அரை பெர்ஸென்ட் என்று வேண்டுமானா

லும் வைத்துக் கொள்வோம். ஆனாலும் கார்யம் என்று வந்தால் நூறு பெர்ஸென்டும் நல்லதாகவே இருக்க முடியாது என்பதுதான் உண்மை என்று நிரூபணம் ஆகிறதா இல்லையா?

'ஐயோ, நாம் அப்படி நினைத்துப் பண்ணினோம்; இப்படி விபரீதமாக முடிந்துவிட்டதே!' என்று எத்தனை ஸந்தர்ப்பத்தில் நினைத்திருக்கிறோம்? நல்லதென்று நினைத்துப் பண்ணுவது கெட்டதில் முடிகிறதைத்தானே இது காட்டுகிறது?

ஸ்வராஜ்யம் வாங்கிக் கொடுத்த காந்தியைப் போல நமக்கு நல்லது பண்ணினவரே இல்லை என்று விழாக்கள் கொண்டாடித் தலைவர்களெல்லாரும் புகழாரம் சூட்டுகிறார்கள். ஆனாலும் அவரோ ஸ்வராஜ்யம் வந்து ஐந்தாறு மாஸங்களுக்குள் அஸாஸினேட் ஆவதற்கு (கொலை செய்யப்படுவதற்கு) முந்தியே, தேசம் இரண்டாகப் பிரிந்ததில் லக்ஷக்கணக்கில் ஜனங்கள் கொன்றுகொண்டு ரணகளறியானதைப் பார்த்து மனஸ் தாங்காமல் 'இதற்காகத்தானா ஸ்வயராஜ்யம் வந்தது?' என்று புலம்பும்படியாயிற்று! ஸ்வதந்த்ர இந்தியாவில் அந்த ஐந்தாறு மாஸம் ஜீவிப்பதற்குள்ளேயே அவர் மனஸுக்கு ஏற்காத அனேக விஷயங்கள் நடந்து அவர் பட்டினிகூடக் கிடக்க வேண்டியதாயிற்று.

நல்லது பண்ணப் போய் எப்படி பயங்கரமாகக் கெட்டது புறப்பட்டுவிடுகிறது என்பதை நன்றாகத் தெரிவிப்பதாகக் 'கிணறு வெட்ட பூதம் புறப்பட்டது!' என்று பழமொழியே இருக்கிறது.

இன்னொரு பழமொழி: ஒரு ப்ரச்னையைத் தீர்க்கப் பரிஹாரமாக நினைத்து என்னவோ ஒன்று பண்ணுகிறோம். அப்போதைக்கு மூலமான ப்ரச்னை தீர்ந்த மாதிரியிருக்கிறது. ஆனால், போகப் போக, நாம் பண்ணின பரிஹாரத்திலிருந்தே எதிர்பார்க்காத கஷ்டங்கள் உண்டாகின்றன! வியாதி தீரச் சாப்பிடும் மருந்தே அப்புறம் அதைவிடப் பெரிய வியாதியை ஏற்படுத்துவதையும் பார்க்கிறோம். 'Remedy worse than disease' என்கிறார்கள்!

இதையெல்லாம் பார்த்துவிட்டு, 'சும்மாக் கிடப்பதுதான் ச்லாக்யம், நல்லது பண்ணுகிறேன் என்று ஆரம்பிக்கப்

போனால் நல்லதற்கில்லாததெல்லாம் கிளம்பிவிடுகிறது' என்ப தைத் தெரிவிப்பதாக 'சும்மா இருக்கிற சங்கை ஊதிக் கெடுத்தா னாம் ஆண்டி' என்றே பழமொழி இருக்கிறது!

ஊர் ஸமாசாரமெல்லாம் சொன்னேன். ஸொந்த ஸமாசார மாக இரண்டு சொல்கிறேன்:

ஓர் ஊரில் (ஸ்ரீமடத்தின் ஆதரவில்) அன்னதானம் செய்தது. ரொம்பப் பேர் ஏழைகள், வயிறாறச் சாப்பிட்டு விட்டு, மனஸ் குளிர்ந்து வாழ்த்திக்கொண்டு போனார்கள். (சமையல் வகைகள்) எல்லாம் நிறையப் பண்ணியிருந்தும், மூட்டை அரிசி வடித்திருந்தும், கொஞ்சங்கூட பாக்கியில்லா மல் எல்லாம் ஜனங்கள் வயிற்றுக்குப் போச்சே என்று ரொம்ப த்ருப்தியாக இருந்தது. த்ருப்தி என்றால் என்ன? 'நாமாக்கும் பண்ணிவிட்டோம்' என்ற 'ஈகோ'தான்!

பாத்ரம், பண்டம் எல்லாம் தேய்த்து, அடுத்த ஊருக்குக் கிளம்பத் தயாராக இருந்த ஸமயம். அப்போது ஒரு பத்துப் பதினைந்து ஏழை ஜனங்கள் – ஸ்த்ரீகள், குழந்தைகள் உள்பட – லொங்கு லொங்கு என்று ஓடிவந்து, 'சோறு, சோறு' என்று கேட்க ஆரம்பித்ததுகள். எட்டு, பத்து மைல் தாண்டி எங்கேயோ இருக்கிறவர்கள். அன்னதான ஸமாசாரம் அவர்கள் காதுக்கு லேட்டாகத்தான் போயிருக்கிறது. உடனே, பாவம், வெய்யிலில் அத்தனாம் தூரம் ஓடி வந்திருக்கிறதுகள்! இங்கே யானால் பருக்கை சாதம் இல்லை! அண்டா, குண்டான் எல்லாம் வண்டியிலே ஏற்றிக் கொண்டிருக்கிறது! அப்போது அவர்களுக்கு உண்டான ஏமாற்றத்தைச் சொல்லி முடியாது.

ஆயிரம் பேருக்குப் போட்டு, ஏதோ நாம் ப்ரமாத உபகாரம் பண்ணிவிட்டோமாக்கும் என்று த்ருப்திப்பட்டது அத்தனையும் இந்தப் பத்துப் பதினைந்து பேருக்குப் பண்ணிய அபகாரத்தில் ஓடியே போய்விட்டாற்போலிருந்தது!

ஏதோ பழம், கிழம் கொடுத்து, சில்லறை கொடுத்து, அவர்களை ஸமாதானம் பண்ணி அனுப்பிவைத்தது. அவர்கள் ஸமாதானமானார்களோ இல்லையோ, இங்கே (தம்மையே குறிப்பிட்டு) ஸமாதானமாகவில்லை! 'பாவம்! வயிறாற நல்ல

சாப்பாடு கிடைக்குமென்று இந்தப் படைபடைக்கிற வெய்யிலில் இத்தனாம் தூரம் ஓடிவந்து குஞ்சும் குழந்தையும் பெண்களுமாக இப்படி ஏமாந்து போச்சுகளே!' என்றுதானிருந்தது! 'ஆயிரம் பேர் சாப்பிட்டுவிட்டும் போனார்களே என்றால், நேற்றுவரைக்கும் அவர்களுக்கு நாமா போட்டோம்? நாளைக்கு நாமா போடப்போகிறோம்? அதேமாதிரி இன்றைக்கும் அவர்கள் எப்படியோ வயிற்றைக் கழுவிக்கொண்டிருப்பார்கள். ஆனால், 'போடுகிறோம்' என்று நாம் அக்ஷதை போட்டுக்கொண்டு கிளம்பினதால்தானே இந்தப் பத்துப் பதினைந்து பேர் வழக்கமாகத் தாங்கள் இருக்கிற இடத்தில் காய்ச்சிக் குடிப்பதை, அல்லது பிச்சை எடுத்துத் தின்னுவதை விட்டுவிட்டுப் பசியும் பட்டினியுமாய் வெய்யிலில் இத்தனாம் தூரம் ஓடிவந்து ஏமாந்து போகும்படி நேர்ந்திருப்பது? ஆக, கூட்டல் கழித்தல் பார்த்தால், உபகாரம் பெரிசா, அபகாரம் பெரிசா?' என்று தோன்றிற்று.

தானத்திலெல்லாம் உசந்ததாகச் சொல்லப்படும் அன்னதானத்தில்கூட இப்படி நல்லதோடு கஷ்டமும் கலந்து வருகிறது!

எதற்குச் சொல்கிறேனென்றால்: நாம் ஒருத்தனுக்கு உபகாரம் பண்ணுவதே நேராக இன்னொருத்தனுக்கு அபகாரமாக ஆகாதபோதுகூட, எப்படியோ சுற்றி வளைத்துக்கொண்டு போய், யாருக்கோ கஷ்டம் கொடுத்து, அதோடு 'உபகாரம் செய்கிறேன்' என்று அக்ஷதை போட்டுக்கொண்டு கிளம்பின நாமும் மனஸ் வருத்தப்படும்படியாகலாம் என்று காட்டுவதற்குத்தான்!

அதாவது, எந்த உபகாரமானாலும் அத்தனை ஜனங்களுக்கும் செய்ய எவருக்கும் ஸாத்யமில்லை. எவராவது நம்முடைய உபகாரத்தை எதிர்பார்த்து ஏமாந்து மனமொடிந்து போகும்படியாகவும்தான் ஆகிறது. கோடீச்வரனானால்கூட ஸத்கார்யங்களுக்கு அவன் கொடுக்க ஆரம்பிக்கும்போது புற்றீசல் மாதிரி (நன்கொடை) கேட்டுக்கொண்டு பலபேர் வருகிறபோது, ஏதோ ஓர் இடத்தில் அவன் 'இல்லை, போ' என்று கையை விரிக்கும்படியாகிறது. இவன் (புதிதாக வருபவன்) கேட்கிற cause உசந்ததாகத்தான் இருக்கிறது. இவனுக்கு முன்னாடி யாரோ மோசக்காரர்கள்கூட ஏமாற்றி வாங்கிப்

போயிருக்கிறார்கள். ஆனாலும் இவனுக்குக் கொடுப்பதற்கில்லாமல் ஏமாற்றத்தோடு அனுப்பிவைக்க நேருகிறது.

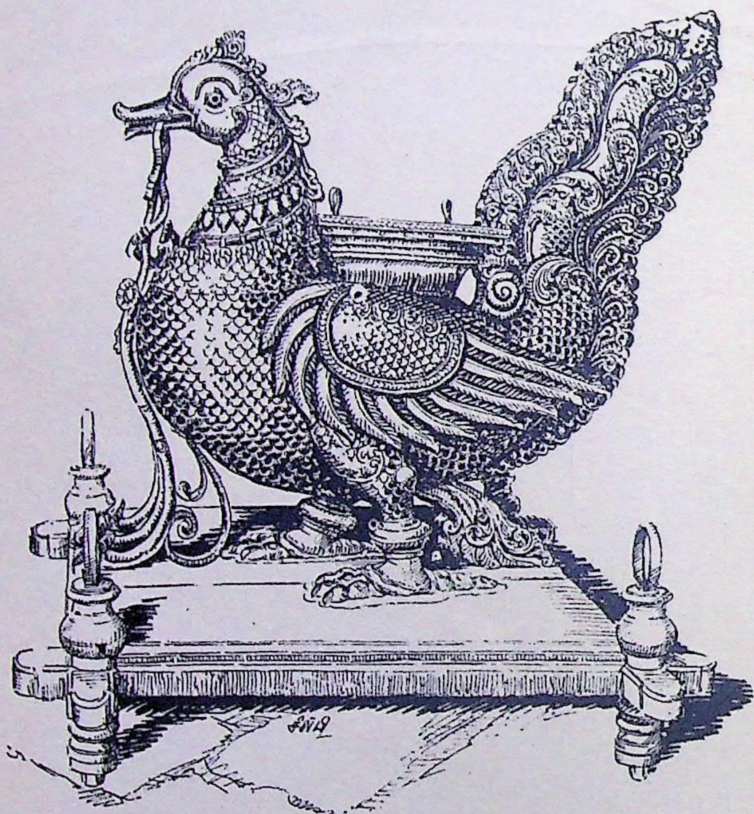
ஆஸ்பத்திரி, ஸ்கூல் என்று வைக்கும்போதும், 'Bed இல்லை'; 'ஸீட் இல்லை' என்று சொல்லி, ரொம்பவும் நோயாளியாக உள்ள ஒருவனை, நல்ல புத்திசாலியான குழந்தை ஒன்றை ஏமாற்றி, மனஸை வருத்தித் திருப்பியனுப்பும்படியாகவும் ஏற்படுகிறது!

அடுத்த புத்தகத்தில்...

ஸ்ரீ சங்கர சரிதம் என்கிற தலைப்பின்கீழ்க் கட்டுரைகள் தொடர்கின்றன.

PRINTED BOOKS

அன்னம் (வாகனம்)